

STRAŽNÁ VĚŽ

jako zvěstovatel
Jehovova království

„I zvědít, že já jsem Jehova.“
Ezechiel 35:15.

„THE WATCHTOWER“ CZECH
MONTHLY, MAY 1948

V PRAZE, 1. května 1948.

Ročník 69 (3)

Číslo 5

OBSAH :

	str.
Užitečná trpělivost	67
Theokratická organizace a její vedoucí sbor	73
Zkušenosti z pole	80

© W.T.B. & T.S.

„VY MI SVĚDKOVÉ JSTE, PRAVÍ JEHOVA, ŽE JÁ BŮH JSEM.“ Izaiáš 43:12

STRAŽNÁ VĚŽ

Vydává jednou za měsíc: WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

Hlavní kancelář: 117 Adams Street-Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

Úředníci: N. H. Knorr, president. Grant Suiter, tajemník

Odbočka v Československu: Suchdol u Prahy, Kamýcká č. 684

„Synové pak tvoji všichni vyučování budou od Jehovy, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.“ — Izaiáš 54:13.

PÍSMO SVATÉ JASNĚ UČÍ:

JEHOVA je jediný pravý Bůh, jenž je od věčnosti do věčnosti. Je stvořitelem nebe i země a dárce života svých tvorů. Slovo neboli Logos byl počátkem jeho stvoření a zastupujícím dílovedoucím při stvoření všech ostatních věcí. Lucifer se vzbouřil proti Jehovovi a vyvolal tak spornou otázku jeho universální vrchovanosti.

BŮH stvořil zemi pro člověka a dokonalého člověka pro zem a dosadil jej na ni. Člověk poddal se nevěrnému Luciferovi neboli satanovi, přestoupil vědomě zákon Boží a byl odsouzen k smrti. Následkem Adamova hříchu jsou všichni lidé zrozeni jako hříšníci a bez práva na život.

LOGOS stal se člověkem. Tento člověk Ježíš vytrpěl smrt, aby opatřil výkupné pro poslušné lidi. Bůh vzkřísil Krista Ježíše k božskému stupni života a vyvýšil jej do nebe nade všechny ostatní tvory, přioděv ho veškerou mocí a autoritou jakožto hlavu nové hlavní organizace Boží.

JEHOVOVA HLAVNÍ ORGANISACE je theokracií, zvanou Sion. Kristus Ježíš je jejím nejvyšším úředníkem a spravedlivým králem nového světa. Věrní pomazaní následovníci Krista Ježíše jsou dětmi Siona, údy Jehovovy organizace. Jsou jeho svědky, jejichž povinností a předností jest vydávati svědectví pro vrchovanost Jehovovu a zvěstovati jeho záměr s lidstvem, jak je tento vyjádřen v bibli.

STARÝ SVĚT čili satanovo nepřerušované panství dospělo v roce 1914 ke svému konci a Ježíš Kristus byl Jehovou.

Tento časopis vychází též v četných jiných jazycích.

dosazen na trůn. Svrhl satana s nebe a nyní pokračuje v ospravedlnění jména Božího zřízováním „nové země“

OSVOBOZENÍ a požehnání lidstva může přijíti jedině Jehovovým královstvím pod Kristem, jež nyní započalo. Příštím velikým aktem Páně je zničení satanovy organizace a úplné zavedení spravedlnosti na zemi. Pod panstvím tohoto království splní lidé dobré vůle, kteří přežijí Armageddon, božský příkaz naplniti zem spravedlivým pokolením, a mrtví v hrobech budou vzkříšeni, aby se jim dostalo příležitosti nabýt života na zemi.

POSLÁNÍ STRAŽNÉ VĚŽE. Strážná Věž se vydává, aby dopomohla lidem poznati Jehovu Boha a jeho předsevzetí vyjádřená v bibli. Uveřejňuje biblická poučení, jež jsou obzvláště určena k užítku svědků Jehovových a všech lidí dobré vůle. Zavádí soustavné biblické studium pro své čtenáře. Společnost Strážná Věž vydává i jiné spisy jako pomůcky pro takovéto studium. Strážná Věž přidržuje se přesně bible jako autority svých výkladů. Je naprosto nezávislá a oddělena od veškerého náboženství, ode všech stran a sekt anebo jiných světských organizací. Zastává se plně a nesmlouvavě Jehovova království pod Kristem, jeho milovaným králem. Časopis není dogmatický, nýbrž naopak vybízí čtenáře, aby pečlivě a kriticky zkoumal jeho obsah ve světle Písma. Nepouští se do rozepří a v jeho sloupcích není místa pro rozebírání osobních záležitostí.

Zkušenosti z pole

ROZNÁŠENÍ LETÁKŮ V MONTREAL, QUEBECK (Kanada)

„Za ta čtyři léta, co znám pravdu a co sloužím pravdě, roznášel jsem hodně letáků po obchodech. Při tom jsem se asi před dvěma lety setkal s mladým mužem, jenž velmi inteligentně hovořil o různých věcech. Avšak jakmile jsem odbočil na biblické téma, vyjádřil se, že nemá všechny pohromadě. Byl to horlivý francouzský katolík. Vložil jsem mu, že i já jsem byl římský katolík, že však nyní, co jsem začal studovati bibli, poznávám, v čem jsem byl klamán. Byl jsem tehdy ještě nováčkem v pravdě a nedovedl jsem se Slovem Božím ještě tak dobře zacházet. Nedávno měl jsem příležitost telefonovati s oním mladým mužem a tu poznamenal, že dostal do rukou

náš leták „Planoucí nenávisť v Quebecku“ (o pronásledování svědků Jehovových z popudu římskokatolické hierarchie). Velmi mne překvapilo, když mi pojednou řekl: „To vše je pravda, skutečná pravda. Něco takového rád slyším. Těší mne, že tyto věci jsou vynášeny na světlo.“ Poznamenal jsem, že se od našeho posledního setkání změnil, načež odpověděl: „Ano, změnil jsem se, nechodím více do kostela.“ Žádal mne, abych mu obstaral co možná nejvíce francouzských letáček *Planoucí nenávisť v Quebecku*, které by rád rozdával mezi lid. Zdá se, že ona dvě léta, jež uplynula od chvíle, kdy mne ještě políral, když jsem něco řekl proti naukám římskokatolické církve, do dnešního dne, kdy se sám snaží něco proti ní podniknouti, byla hodně krátká a přece znamenala pro něho značný krok ku předu.“

STUDIUM „STRAŽNÉ VĚŽE“:

V týdnu po 20. červnu: Užitečná trpělivost - - - - -	odst. 1-20
V týdnu po 27. červnu: Užitečná trpělivost - - - - -	odst. 21-39
V týdnu po 4. červenci: Theokratická organizace a její vedoucí sbor	odst. 1-21
V týdnu po 11. červenci: Theokratická organizace a její vedoucí sbor	odst. 22-42

Užitečná trpělivost

„Jestliže však Bůh přes to, že chce ukázati hněv a v známost uvésti svoji moc, snášel u veliké shovívavosti nádoby hněvu způsobilé k zahynutí, aby ukázal bohatství své slávy na nádobách milosrdenství, které připravil ke slávě?“ - Řím. 9:22, 23; *Sfjhora*.

JEHOVA snášel po tisíciletí ty, kteří kazí lidstvo a zneužívají země. V tom byl největším a nejlepším příkladem trpělivosti. Když lidé trpěli nespravedlností a utiskováním, pochybovali o jeho moudrosti, protože byl tak shovívavý, protože měl tak dlouho trpělivost se zlými utiskovateli a činiteli nepravosti. Nezkoumali bibli dosti pečlivě, aby zjistili hlubší příčinu, proč Bůh připustil, že nejen démoni lidem, ale i sami lidé jeden druhému způsobili tolik křivdy. Bůh to připustil spíše trpně tím, že tomu nebránil. Lidé si to nesprávně vykládají, domnívají-li se, že Jehova je odpověden z toho zla, že s ním sympatizuje a že se dopouští nepraví, jestliže nechá spravedlivé lidi trpěti zlem. Žalmista David snášel mnoho křivdy od žárlivých protivníků, avšak nikdy neztrácel Boha proto, že ten to připustil. Hleděl vsříc velkolepé době, kdy Boží trpělivost bude u konce a kdy Jehova vyhubí činitele bezbožnosti z vesmíru. Ačkoli sám trpěl od bezbožníků, mohl David nicméně chváliti Boha: „vždyť“, tak pravil ve víryplné důvěře, „nejsi ty Bůh, jenž nepravost miluje, nesmí dlít u tebe zlomyslný. Neobstojí bezbožníci (domýšlivci; *Amer. stand. př.*) před očima tvýma. Nenávidíš všech nešlechetných, vyhlazuješ všecky lháře, muže krve a podvodníka má Jehova v ošklivosti.“ - Žalm 5:5-7; *Hejčl*.

2 Jehova Bůh ukázal, že může své trpělivosti se zlými tvory na naší zemi učiniti konec, když nechal přijít potopu na celou zemi, aby odplavil tyto tvory. při čemž zachoval naživu spravedlivého Noema s sedmi jeho příslušníky ve velikém korábu. Proč pak trpěl všemohoucí Bůh spravedlností bezbožníky během oněch čtyř tisíciletí, jež od té doby uplynula, a proč připustil, že se rozšířili po zemi a páchají dnes více zla než kdykoli v dřívějších dobách? Svým prokem Mojžíšem dal Jehova Bůh souhrnem odpověď na tuto otázku, jež dlouho mátlu mysl mnohých lidí; pravil mocnému faraonovi egyptskému: „Nyní sice (již) bych mohl vztáhnouti ruku a raniti morem tebe i lid tvůj a byl bys vyhlazen ze země; zachovávám tě však proto, abych ukázal tobě svou moc a jméno mé aby bylo slaveno po vsí zemi.“ (2. Mojž. 9:15, 16; *Hejčl*) Šest ran, jež postihly celý národ, uvedl již Jehova Bůh na onu zemi otroctví, protože egyptská vláda se zdráhala, nechati jeho vyvolený lid israelský svobodně vytáhnouti do zaslíbené země. A stále ještě protivil se tyranský farao, podporován kněžími a jinými náboženskými rádcí, požadavku Jehovovu. Obecný lid egyptský utrpěl ztráty a trampoty, státní vláda v Egyptě však trvala dále. Proč trpěl Bůh, že se mu tato mocná vláda protivila a stále více utiskovala jeho vyvolený lid? To stalo se proto, aby ostře a jasně vy-

stoupil sporný bod: „Komu patří země a kdo vládne nad ní?“

3 Tato záležitost týkající se země byla však ve skutečnosti spojena s nejvyšší spornou otázkou, s otázkou: Komu patří vesmír, a kdo vládne nad ním? Kdo je nejvyšším panovníkem vesmíru? Tento vrcholně důležitý sporný bod byl s tím spojen, protože farao, viditelný odpůrce Boží, byl viditelným zástupcem a služebníkem satanovým. Jméno *satan* znamená *odpůrce*, a ve skutečnosti odporoval zde satan ďábel Jehovovi Bohu tím, že působil svým vlivem na svého služebníka, na faraona, aby se vzepřel Jehovovi a aby dále utiskoval Boží vyvolený lid. Satanovým cílem bylo vždy strhnouti na sebe panství nad celým vesmírem a vyrovnati se nejvyššímu Bohu. Faraonovi adresovaná slova Jehovy Boha obracela se ve skutečnosti k satanovi. Vysvětlují tedy, proč trpěl Jehova Bůh ctižádostivě, bezbožné počínání satana ďábla a jeho služebníků od chvíle jeho hříchu před šesti tisíci lety. Stalo se to, aby se ukázalo, že satan ďábel je nepolepšitelný, a aby mohl svou neblahou organizací vybudovati až k největšímu rozmachu moci. Ve chvíli, kdy se bude zdáti, že je nejsilnější a nejhlouběji zakořeněna, projeví Jehova Bůh svou větší moc na ní, zničí ji a učiní konec její zlobě. Tak ospravedlní své nejvyšší panství a svou svrchovanost a dosáhne slávy na celé zemi i na nebi. Nikdy více nebude pak příčiny dovoliti, aby universální svrchovanost byla popřena v kterékoli části vesmíru.

4 Ospravedlnění svrchovanosti nejvyššího Boha, Všemohoucího, je vznešenější a pro celý vesmír závažnější než všechna utrpení lidí, jež jsou připuštěna, dokud tato nejvyšší sporná otázka není navždy rozhodnuta tím, že Jehova projeví svou moc na svých spojených nepřátelích. Jaký je účel utrpení, jež jsou spojena s rozhodnutím sporné otázky? Jaký užitek přinesou takováto utrpení? Účel a užitek jejich se jasně objeví u Syna Božího, u Ježíše Krista. Ačkoli byl samotným Synem Božím, skrze kterého učinil Jehova Bůh zemi a člověka na ní, trpěl na zemi jako žádný jiný člověk netrpěl aniž kdy bude trpěti.

5 Ježíšova utrpení pro spravedlnost měla dokázati, že nejdůvěrnější služebník Boží nedal se utrpením svěstí ke vzpouře proti universální svrchovanosti své-

1) Jak byl Jehova shovívavý, avšak jak si to lidé nesprávně vykládali?

2) Jak shrnul Bůh příčinu této své trpělivosti?

3) Nakolik to bylo spojeno s nejvyšší spornou otázkou?

4, 5) Jak byl objasněn účel a užitek takových utrpení v případě Ježíše Krista?

ho nebeského Otce, nýbrž že stál pevně uprostřed nepřátelského světa, ochoten snášeti pro tento nesmlouvavý postoj až do smrti potupu, pomluvy a pronásledování. Jestliže Bůh ho nechal snášeti takové útrapy, aniž by Ježíš sám měl na nich jakoukoliv vinu, prospělo mu to natolik, že se naučil dokonale poslušnosti oproti Bohu, oproti svému Otci. Projevil tak, že jeho poslušnost nebyla prázdná a povrchní, nýbrž že její pohnůvkou byla dokonalá láska k Bohu. Ježíš se tedy nebál okamžitých bolestivých následků dokonalé poslušnosti nejvyššího Boha. Tímto věrným, poslušným jednáním ospravedlnil Boha jakožto pravoplatného, nejvyššího panovníka vesmíru, a jeho Otec, Jehova Bůh, odměnil ho tím, že jej jmenoval svým nejvyšším služebníkem v konečném ospravedlnění svatého jména Božího a své universální svrchovanosti. Bůh jej vzkřísil z mrtvých, přioděl ho veškerou mocí na nebi i na zemi a ustanovil ho Králem králů v zaslíbeném království Božím. Toto království ospravedlní s konečnou platností jak Jehovovo jméno tak i jeho svrchovanost. Jsa přesvědčen, že z dlouho trvajících sporů o universální svrchovanost vyjde Jehova Bůh jako vítěz, kázal Ježíš jako člověk na zemi, učil o království Božím a napomínal muže i ženy, aby přede vším jiným usilovali o ně. - Mat. 6:33.

6 Všemohoucí Bůh, stvořitel, má právo nechati své věrné tvory na zemi trpěti, připouštěje jsoucnost a činnost bezbožných protivníků. Toto Boží právo stane se nám obzvláště zřejmým, vidíme-li, že útrapy, které snášíme pro svou víru a poslušnost Boha, slouží k ospravedlnění jeho svrchovanosti. Jestliže věrně snášíme útrapy, stáváme se dokonalými ve své poslušnosti, a Bůh tuto naši poslušnost a věrnost odmění věčným životem a požehnáním ve spravedlivém novém světě, v němž bude Ježíš Kristus Králem králů. Během uplynulých 1900 let byli povoláni mužové a ženy, aby následovali šlépějí Kristových a aby byli účastni Kristovy smrti i jeho zmrtvýchvstání; těm dostane se odměnou slávy království, cti a nesmrtnosti s ním v nebesích. Veliký zástup jiných lidí na zemi věří dnes v Boha a vítají Krista Ježíše jako svého pomazaného krále. Ti zasvětili se proto Bohu jako věrní poddaní krále Krista Ježíše. Jejich věrná oddanost Bohu bude odměněna věčným životem na této zemi, životem dokonalých tvorů, jsoucích k obrazu a podobnosti Božímu. Tisícileté panství Krista Ježíše nad zemí promění ji ve stav, jehož obrazem byla zahrada Eden: a tato země zůstane po všechny časy jejich šťastným domovem. Věrní muži a ženy z doby před Kristem, kteří rovněž dokázali svou ryzost před Bohem, budou vzkříšeni z mrtvých a budou s nimi mít účast na této pozemské domovině. Kromě nich budou z hrobů vyvedeni i nespravedliví, a pokud změní své smýšlení a prokáží universální svrchovanosti Boží (zastoupené královstvím jeho Syna) neochvějnou oddanost, obdrží skrze krále Krista odpuštění a najdou trvalé bydliště v tomto požehnaném pozemském ráji pro dokonalé lidstvo.

7 Čtěje uskutečniti své slavné předsevzetí ohledně ospravedlnění své universální svrchovanosti a svého ryzího jména, zdržoval se Jehova Bůh a nezničil bezbožníky ihned. Nadále snáší demony i zlé lidi, dokud nepříjde jim stanovený čas pro „válku velikého dne vševládného Boha“, kdy učiní konec jejich organizované zlobě tím, že je odstraní. Tito tvorové jsou jako hrnčířské nádoby, které určil hrnčíř k zničení. Věrní následovníci Ježíšovi však, kteří mají účast na jeho utrpení a na jeho smrti, jsou jako drahocenné nádoby, jimž veliký hrnčíř prokazuje svou milost a které určil pro nebeskou slávu u Krista.

8 K tomuto bodu směřuje apoštol ve svém dokazování, píše-li: „Vždyť Písmo praví faraonovi: „*Proč jsem tě povznesl, abych na tobě ukázal svou moc a aby mě jméno bylo rozhlášeno po celé zemi (aby se zpráva o mém jménu rozšířila po celé zemi; Moff. 11)*“. Tak, nad kým chce, slituje se, a koho chce, zatvrzuje. Ale ty namítneš: „Proč se tedy Bůh ještě horší? Vždyť kdo se může postaviti jeho vůli? - Člověče, kdopak tedy ty jsi, že si troufáš volati Boha k odpovědnosti? Což řekne výrobek výrobci: „Proč si mě udělal takhle? Což nemá hrnčíř moci nad hlinou, aby z téže kaše udělal jednu nádobu k čestnému účelu a druhou k nečestnému? Což chce-li Bůh ukázati svůj hněv a uvésti v známost svou moc, a proto s velikou shovívavostí snášel nádoby hněvu určené k záhubě? A také proto, aby v známost uvedl bohatství své slávy na nádobách milosrdenství, které připravil k slávě, totiž na nás, které povolal nejen z Židů, nýbrž i z pohanů? - jak praví u Ozeáše: „Nazvu svým národem toho, kdo nebyl mým národem, a nemilovanou nazvu milovanou, a zrovna na místě, kde jim bylo řečeno: Nejste mým lidem, tam budou nazváni syny Boha živého.“ - Řím. 9:17-26; Žilka.

MILOSRDENSTVÍ

9 Bůh byl tedy shovívavý ke zlým, kteří se svévolně a zlomyslně dopouštěli bezbožnosti. Byl též milosrdný ke slabostem těch, kteří se stanou údy jeho zasvěceného lidu. Byl milosrdný k pohanům neboli nežidům, když přestal obracet svou přízeň výlučně pouze k přirozeným Židům a otevřel neobřezaným pohanům příležitost, aby mohli býti spojeni s Kristem Ježíšem v nebeském království. Odpouští hříchy všem těm, kteří se mu zasvětili vírou ve výkupní oběť Ježíše Krista. I když jim prokáže Bůh toto milosrdenství a učiní je svým zasvěceným lidem, mají stále ještě své tělesné i duchovní slabosti a nedokonalosti a je nutno, aby s nimi jednal milosrdně. Jestliže tedy prokazuje Bůh u nás milosrdenství, pak měli bychom i my býti milosrdní jeden k druhému, neboť kdo jsme my, abychom odepřeli milosrdenství někomu, jemuž je prokazuje Jehova Bůh skrze Krista Ježíše? Dále je Bůh shovívavý oproti zlobě svévolných hříšníků, kteří jsou určeni, aby byli v ustanovený jeho čas zničeni. Neměli bychom tedy býti shovívaví vůči údům zasvěceného lidu Božího, pokud jde o jejich zvyklosti, obyčeje a nedokonalosti, v naději, že po dalším poučení dosáhnou lepšího porozumění věcí? Abychom mohli zůstat v Božím milosrdenství, musíme jednat podle jeho smýšlení a napodobovati ho tak, že jiným prokazujeme milosrdenství: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou.“ - Mat. 5:7.

10 Ve skupinách lidu Božího jsou někdy podružné věci, jež se nezdají býti všem tak jasné. Ve skupinové organizaci shledá pozorovatel snad příležitostně spory a slovní půtky o věcech, jež nemají vážného významu, při čemž se jde často tak daleko, že se debatuje o tom, co naši spolukřesťané by měli jísti. Člověku, jenž rád jí pravidelně maso, řekne jiný člen skupiny: „Jíš v

6) Jak poznáme Boží právo k tomu, aby nás nechal pro svou shovívavost tak trpěti?

7.8) Jak postupoval Bůh oproti lidským nádobám svého stvoření, aby uskutečnil své slavné předsevzetí, a proč právem?

9) Jakou tedy máme příčinu, abychom byli milosrdní a shovívaví?

10) Jak vznikají spory o dietu, a jak jsou nenáležitě zvětčovány?

poslední době hodně masa; to škodí tvému zdraví. Měj se na pozor, co se stane! Učiniš lépe, přestaneš-li s tím, chceš-li se Pánu líbiti.“ Jinému, jenž žije jako vegetarián, domlouvá zase člen skupiny, který je pro jinou dietu: „To není správné, že jíš jen ovoce a zeleninu. Měl bys jísti trochu masa. To prospěje tvému zdraví.“ Tak se rozpoutá spor o životosprávu, jenž se nakonec zdá důležitějším než rozpravy a pojednání o království, soudíme-li dle toho, kolik času, myšlení a pozornosti sourozenců to vyžaduje a jak to vzrušuje jejich mysl. Je to na místě? Zajisté nikoli, jestliže hledáme napřed království!

11 Jak možno takovýto nevyrovnaný stav zlepšiti? Apoštol musel rozhodnouti v podobné otázce a ukazuje nám tudíž cestu. Doporučuje snášenlivost ve věcech podřadného významu, které se v ustanovený čas Páně upraví samy; píše proto křesťanům žijícím v pohanském Římě: „S lidmi, kteří jsou ve víře příliš svědomilí, jednejte jako s bratřími; nekritisujte jejich názory! Jednomu dovoluje jeho víra, že smí jísti všechno, zatím co příliš svědomitý jí pouze zeleninu. Kdo jí všechno, nepohrdej tím, který se od určitých věcí zdržuje, a kdo se jich zdržuje, nekritisuj toho, kdo nejedná stejně, neboť Bůh jej přijal. Kdo jsi ty, že soudíš služebníka jiného? Jest věci jeho vlastního mistra, aby řekl, zda prospívá nebo nepospívá, a on prospěje, neboť mistr může mu k tomu pomoci.“ - Řím. 14:1-4; Amer. překlad.

12 Obě osoby, o nichž je zde řeč, jsou křesťany, neboť Pavlův list je podle svého úvodu v Římanům 1:7 adresován „všem milovaným Božím, povoláním svatým v Římě“. (Žilka) Ale každý z obou těchto křesťanů má jinou představu o tom, co má křesťan jísti. Oba se plně zasvětili Jehovovi Bohu skrze Ježíše Krista a oba byli ponořeni do vody, aby symbolicky naznačili toto své zasvěcení. Byli též pokřtěni „v Krista Ježíše“ a tudíž „v smrt jeho“. (Řím. 6:3) Oba byli činní, oznamujíce svou křesťanskou víru jiným, to jest zvěstujícíce poselství o království stejně jako apoštol Pavel daleko široko „veřejně a dům od domu“; vždyť apoštol praví k této obci prvního století v Římě: „Nejprve pak díky činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše se rozhláší po celém světě.“ (Řím. 1:8) Pošetile dostali se však do sporu o zdravotní stravu. Bylo nebezpečí, že v tomto sporu půjdou tak daleko a tak často ho znovu oživí, že nakonec jeden nebo druhý anebo i oba klopýtnou a budou vypuzeni z pravdy království. Někteří naši čtenáři snad řeknou, že by se to nemohlo státi; ale apoštol Pavel musel si skutečně udělat čas, posadit se a mezi jiným těmto křesťanům napsat, aby zastavili svůj spor o dietní otázky. Tento spor nabyl takového rozsahu a stal se pro některé tak důležitým, že začali soudit jeden druhého dle toho, co kdo jedl, a na základě stravy chtěli rozhodovati, kde z nich je křesťanem a kdo ne.

13 Pán nám nedal příkaz, abychom chodili a kritisovali kohokoliv pro věci, které jí anebo jak je jí. Sjezd církvi v Jerusalemě použil jednou apoštola Pavla jako posla, aby doručil zvláštní list konference různým sborům křesťanů a mezi jiným aby je poučil, aby „se zdržovali od obětovaného modlám“. (Skutky ap. 15:29) Tehdy jedli někteří křesťané maso ze zvířat, jež byla obětována náboženským modlám. Dejme tomu, že Pavel při své práci „dům od domu“ vykonal dodatečnou návštěvu u člověka, u něhož zjistil zájem, aby dále s ním probíral pravdu, a že tento zájemce pozval Pavla (vyjádřeno po dnešním způsobu): „Přijďte příští týden opět; přijďte však o něco dříve a povečeříte s námi.“ Usednuv za stůl, ukázal by Pavel

na maso na míse a řekl by: „Odkud máte to maso? Je snad z jatek, kde se prodává maso, jež bylo obětováno modlám pohanských bohů? Musím to vědět, než mohu poděkovat Bohu za pokrm před námi.“ Nedo-vedeme si představit, že by apoštol tak jednal; neboť ve svém listu ke Korintským dal radu, aby se postupovalo opačně. Měl větší zájem na tom, aby svému hostiteli kázal evangelium o království než aby rozmlouval o pokrmu, jenž mu byl přátelsky nabídnut.

14 Povšimněme si snáselivosti apoštolovy v tom směru, píše-li: „Jezte všechno, co se prodává v masném krámcě, a na nic se nevyptávejte pro svědomí. Země a veškerá její náplň náleží Pánu.“ Když vás někdo z nevěřících pozve a vy tam chcete jíti, jezte všechno, co vám předloží, a nic se nevyptávejte pro svědomí. Když vám ovšem někdo řekne: „To je obětní maso“, nejezte, k vůli tomu, který vás varoval a pro svědomí - svědomí toho druhého myslím, ne vaše vlastní. Neboť proč má býti souzena má svoboda od cizího svědomí? Mohu-li já něco požívat s díkem [Bohu], nač jsem tu- pen pro to, zač vzdávám díky?“ - 1. Kor. 10:25-30; Žilka.

15 Pavel jasně ukazuje, že jedná moudře, jestliže se neptá, odkud pochází maso na stole, chce-li svému zainteresovanému hostiteli činiti dobro, aniž by se nechal odvrátiti bezvýznamnými věcmi a aniž by mu kladl hned na začátku kameny úrazu do cesty. Kdyby však doprovázel Pavla při dodatečné návštěvě u zájemce jiný křesťan a ten by měl pochybnosti ve svém svědomí a ptal by se po původu masa, řka: „To maso bylo obětováno modlám“, pak by Pavel byl svého hostitele požádal, aby ho omluvil, že nemůže jísti maso. Pavel by v tom nejednal pokrytecky, nýbrž měl svobodu jednati tak k užítku toho, jenž už byl křesťanem. Místo aby tuto otázku rozebíral před novým zájemcem, což by se tomu snad stalo pohoršením, místo aby odvrátil pozornost od hlavního tématu, totiž od království Božího, chtěl se Pavel raději vzdáti jídla. Ne proto, že slova jeho spolukřesťana byla by u něho samotného vyvolala pochybnosti svědomí, ale pro rozpaky ve svědomí tohoto bratra, kterého mohl příklad Pavlův podle okolností přivesti k pádu. Mohl si snad utvořit nesprávný závěr, že Pavel je nedbalým křesťanem, anebo příklad Pavlův mohl ho svěsti, aby jedl z onoho masa, ačkoliv jeho vlastní, nevyškolené svědomí mu dosud v tom bránilo.

16 Tento bratr s pochybnostmi svědomí mohl pro pokrm přijíti ke škodě. To se kdysi přihodilo, totiž Ezauovi, jenž pro pokrm prodal své prvorozenství, svůj nárok na abrahamovskou smlouvu. Chtěl naplniti své břicho, a tak byl ochoten pro pokrm zavrhnouti vše. Pavlovo vlastní svědomí jej obecně neodsuzovalo, použil-li své svobody a zúčastnil se jídla, protože si vážil přátelství hostitele a jeho zájmu o pravdu. Proč by však měl Pavel riskovati, že bude slabším bratrem pro jeho pochybnosti svědomí odsouzen, jestliže proslé použije své svobody a bude jísti maso při příležitosti, kdy bylo království hlavním tématem rozmluvy?

11) Kdo se potkal s podobným problémem a co doporučil?
12) Kdo byli lidé, kteří se tu přeli, a jaké nebezpečí jim hrozilo?

13) Kterého nesprávného jednání nedopustil se Pavel při jídle?

14, 15) a) Jakou radu dal Pavel v 1. Korintským 10:25-30 o jedení u stolu pohana? b) Proč dal tuto radu?

16) Čemu se vyhnul apoštol tímto jednáním?

17 Proto vyložil apoštol správné jednání a správný postup svědomitého člověka taktó: „Proto, ať jíte či pijete, ať cokoli činíte, všechno činite k slávě Boží. Nebudte kamenem urážky ani Židům, ani Řekům [pohanům], ani církvi Boží, jak i já se snažím všem se líbiti ve všem, nehledám toho, co mně prospívá, nýbrž mnohým, aby byli spaseni. Napodobte mne [v tom] jako já Krista.“ - 1. Kor. 10:31-33; 11:1; *Žilka*.

18 Pavel byl toho mínění, že vše, čím naplnil Bůh zemi, je jeho stvořením, že to náleží jemu a proto samo o sobě není hříšné. Maso, jež mu předložil jeho pohanský hostitel, přijal Pavel jako něco z Božího stvoření, jako něco, co patřilo Bohu. Na toto maso či na zvířecí tělo, z něhož maso pocházelo, pohlížel Pavel jako na něco Bohem stvořeného. S tohoto stanoviska mohl za ně děkovati Bohu a nikoli modle, které bylo obětováno. Křesťanský druh Pavlův naproti tomu nehleděl na maso objektivně, ale s toho hlediska, že bylo ve spojení s pohanským náboženstvím. Jeho svědomí ohradilo se tudíž proti požití tohoto masa, protože on odmítal modly a nijak je nechtěl uznati. Pro něho bylo toto maso poskvrněno pohanským obyčejem. Pavel však věděl, že obětní zvíře stále ještě náleželo Bohu, svému stvořiteli, i když bylo posvěceno modle, a mohl proto s dobrým svědomím a právem děkovati Bohu za kus tohoto předloženého mu masa.

19 Z následujících slov apoštolových poznáme jeho jasné pochopení i jeho nezištnou snášlivost ve dvou směrech, jednak vůči křesťanu se slabým svědomím a jednak oproti zájemci-pohanu: „Pokud tedy jde o jedení masa, jež bylo obětováno modlám, víme všichni, že modla ve skutečnosti neexistuje a že jest pouze jeden Bůh. Neboť i kdyby byli tak zvaní bohové na nebi nebo na zemi - a vskutku je mnoho takových bohů a pánů - pro nás však je pouze jeden Bůh, Otec, jenž je původem všech věcí a pro kterého žijeme, a jeden Pán, Ježíš Kristus, skrze něhož bylo vše učiněno a kterým žijeme. Avšak ne každý má toto poznání; neboť někteří, kdož byli dlouho uvyklí modlám, jedí maso, jež je obětováno modlám, stále ještě jako skutečně modlám obětované a jsou tak svou nadměrnou svědomitostí znepokojováni. Avšak pokrm nemá vlivu na naše postavení u Boha. Nejsme horší, nejmáme-li jej, a nejsme lepší, máme-li jej. Pečujte však o to, aby toto vaše právo nestalo se překážkou pro příliš svědomitého. Neboť jestliže někdo vidí tebe, který máš poznání v této věci, u jídla v chrámě modly, nebude ten, jenž má citlivé svědomí, sveden jísti maso, jež je obětováno modlám? Ba, tento nadměrný svědomitý bratr, za kterého zemřel Kristus, dostane se do záhuby tím, co ty nazýváš svým poznáním. Jestliže se tímto způsobem prohřešujete na svých bratřích a zraňujete jejich citlivá svědomí, hřešíte ve skutečnosti proti Kristu. Jestliže tedy to, co jím, působí k pádu mého bratra, pak raději nikdy více nebudu jísti maso, než abych způsobil pád svého bratra.“ - 1. Kor. 8:4-13; *Amer. překlad*.

20 Ať už tedy apoštol jedl nebo nejedl, vždy snažil se zalíbiti oběma stranám, ne snad že by jednal jako slaboch, bez pevných pravých zásad, ale že nedbal svých osobních přání a sklonů a myslel na blaho těch druhých. Vystříhal se státi se jim pohoršením, aby jim mohl bez překážek pomoci ke spasení. Tak tedy činil vše ke cti Boží a byl příkladem.

POVZNESEN NAD MALICHERNOSTI

21 Není tudíž hlavním našim úkolem debatovati o domácích obyčejích a počinech lidí různých národů a ras anebo o otázce, zda pijí kávu, čaj, pivo nebo kakao

a jak je připravují, podávají a pijí. Je pošetilým marněním času, dáme-li se odvrátiti od hlavní myšlenky, od vznešeného námětu o království. Podobně jako Pavel neměli bychom ani my připustiti, aby naše národní obyčaje, místní zvyklosti anebo rasové zvláštnosti nám překážely v kázání evangelia o království před zajímavějšími se tazateli. Přijmeme-li pozvání k jídlu, jak to často učinil Ježíš, pak nejdeme do dotyčného obydlí, abychom tam mluvili o původu a o přípravě pokrmů. Jdeme tam především proto, abychom mluvili o theokratickém panství Jehovově, a o tom bychom měli hovořiti, dokud jsme tam. Tehdy se nechybíme účelu své návštěvy. Nenecháme se takovými vedlejšími otázkami zdržeti od kázání evangelia; nedovolíme též, aby později se přihrnuvší návštěvník rozbil ať už úmyslně nebo neúmyslně domácí shromáždění, pořádané za účelem studia bible.

22 Apoštol nám poskytuje další obraz, jak prokazovali křesťanskou shovívavost a milosrdenství vůči příliš citlivému svědomí: „Někdo cení den jeden nad druhý, jiný cení (stejně) každý den. Každý o svém náhledě měj plně přesvědčení. Kdo zachovává den, Pánu jej zachovává; a kdo jí, Pánu jí [k jeho cti], neboť děkuje Bohu. A kdo nejí, Pánu nejí [činí tak ke cti Páně; *Amer. př.*] a děkuje Bohu. Nikdo zajisté z nás nežije sobě a neumírá sobě; neboť žijeme-li, Pánu žijeme (jsme odpovědni Pánu; *Amer. př.*); umíráme-li, Pánu umíráme; ať tedy žijeme, nebo umíráme, Páně jsme.“ - Řím. 14:5-8; *Sýkora*.

23 Ve světle těchto slov představme si rozeného Žida, jenž vstoupil v první století do křesťanské organizace. Aby to mohl učiniti, nechal starou mojžíšovskou smlouvu zákona stranou a vstoupil do nové smlouvy skrze jejího prostředníka Ježíše Krista, jenž položil svou lidskou oběť, aby tuto smlouvu uvedl v platnost. Onen Žid snažil se zachovávat každou sobotu a vše, co stálo v zákoně Mojžíšově. Všichni jeho předkové až zpět do doby Mojžíšovy zachovávali sedmý den týdne jako sabbat, jenž je svatý Jehovovi Bohu, a z celého srdce věřili, že tento zvláštní den je odlišný od ostatních šesti dnů v týdnu. Vírou byl nyní tento Žid osvobozen od mojžíšovského zákona, svobodou, kterou nás osvobozuje Kristus, protože vešel do theokratické organizace, jež stojí pod prostředníkem Kristem. Když pak přišla židovská sobota, byl přirozeně nakloněn považovati ji za poněkud světlejší než ostatních šest dní. Obec, s kterou se takový židovský obrácenec stýkal, zahrnovala též „Řeky“ čili řecky mluvící nežidy jako obrácenec. Ti nebyli nikdy zatíženi zákonem mojžíšovským. Byli svobodni od onoho zákona, než se stali křesťany; a tím, že se stali křesťany, nepřišli pod onen zákon. Po celý život tedy necenili jeden den více než druhý. Není pravděpodobné, že takoví obrácenec debatovali mezi sebou o zachovávaní dnů?

24 Řek snad pravil židovskému obrácenec: „Poslyš! Nejsi v tom v právu. Zanech všeho s tímto svatým

17) Jak bylo podle jeho slov třeba správně jednati a postupovati?

18) Jaký názor měl na maso, jež bylo obětováno modlám?

19) Za jakých okolností byl odhodlán nejísti masa?

20) Jakým způsobem a proč snažil se Pavel líbiti oběma zúčastněným?

21) Co je našim hlavním úkolem v obydlích lidí, a co jím není?

22) Co praví Pavel o lidech, kteří zachovávají určité dny?

23) Proč měli bychom býti shovívaví k obrácenému Židovi, jenž zachovává určité dny?

24) Jak asi argumentovali Řekové a Židé, a proč je nutno býti shovívavým?

dnem židovským!“ Nato asi prohlásil židovský obrá-
cenc, že Řek není oprávněn nedbatí sedmého dne,
a tvrdil snad, že křesťané jsou stále ještě povinni za-
chovávat tento den, jako to činil Ježíš Kristus, když
dlel na zemi. Nato asi odvětil Řek, že Ježíš Kristus sám
se narodil jako Žid pod mojžíšovským zákonem a pro-
to byl povinen zachovávat sobotu, dokud byl v těle, že
však jeho smrtí na zlořečeném dřevě byl zákon moj-
žíšovský odstraněn. Bůh jej přibil při smrti Ježíše
Krista na kmen, protože Ježíš splnil tento zákon a
stal se zlořečením v zájmu Židů hříchy obližených.
Co teď? Měli se Židé a Řekové pro tuto věc rozčilovati,
měli se státi netrpěliví a nesnášliví mezi sebou, měli
se vzájemně odsuzovati a zatracovati? Nikoli, zní rada
apoštolova. Pavel dává nám na srozuměnou, že tato
otázka není hlavní věcí, a proto měl by ten, kdo věci
té rozumí ve smyslu bible, míti trpělivost a býti shoví-
vavým k tomu, jenž nedovede ještě poznati plnou svo-
bodu v Kristu. Zajisté mělo by se tak jednat, neboť
kdo je se svým poznáním ještě pozadu, nemá faleš-
ných úmyslů, ale snaží se ctíti Pána na základě Písma,
v něž sice věří, kterému však ještě plně nerozumí.
Nesnášlivé diskuse nepřivedou žádného z obou ku-
předu. Proč nekázati hlavní věc, proč nemluvit o krá-
lovství a tyto vedlejší věci nepřenechati Pánu, který
je svým duchem během času klidně urovná?

25 Přejde-li sektář, jenž věří, že musí zachovávat
sedmý den, do tvého domu anebo potká-li tě při vy-
dávání svědectví dům od domu, téměř určitě začne
s tebou mluvit o sobotě. Je s tebou zajedno v různých
naukách bible, jako třeba co je lidská duše, kde jsou
mrtví, že je nauka o „trojici“ nesprávná, a v mno-
hých jiných biblických otázkách kromě soboty. Proč
bychom tedy měli, díváme-li se na věc ve světle apoš-
tolově, učiniti ze soboty tak důležitou spornou otázku?
Proč máme takovému sektáři hned položití kámen
úrazu do cesty a brániti mu tak v pochopení jiných
pravd, které sami známe, a obzvláště hlavní pravdu
o ospravedlnění universální svrchovanosti Jehovovy
jeho královstvím?

26 Vyjasnění otázky o sobotě ve smyslu sektářově
můžeme klidně přenechati době, během níž nabude
poznání „přítomné pravdy“ a otevře své oči více pro
vzknalé předsevzetí Jehovovo. Není důvodu, abychom
trvali na tom a diskutovali o tom, že onen sektář
musí se hned na místě vzdáti svých názorů o sobotě,
jinak že - je ztracen! Nechte toho zatím jako podřadné
věci soukromé. Dejte mu příležitost, aby obnovil svou
mysl a studiem Slova Božího aby se zbavil této falešné
nauky. Proč se máš domnívat, že se musí za jedinou
minutu přizpůsobit tvému myšlení, když ty sám jsi
byl snad po dlouhé měsíce nebo dokonce léta v „pří-
tomné pravdě“? Buď trpělivý, jak nám to praví sa-
motné Slovo Boží v 2. Timoteovi 2:24-26: „Služebník
Páně si nesmí libovati v boji (nesmí se hádati; Amer.
př.), ale má býti vlídný ke všem, přístupný poučení
(přesvědčivý; Amer. př.), snášlivý ke křivdám, ve
výchově odpůrců mírný; vždyť jim přece Bůh může
ještě dáti příležitost k lítosti, aby poznali pravdu,
vystřízlivěli a unikli z léčky ďáblovy, ač jím byli ulo-
veni, aby konali jeho vůli.“ - *Žilka*.

TRPĚLIVOST VE VĚCÍCH VEDLEJŠÍCH

27 Neměli bychom ani sobě ani jiným klásti do
cesty překážku, jež nás brzdí a brání nám vyložiti jin-
ným životospásné poselství o království tak účinně,
aby bylo přijato. Ve Spojených státech jsou snad oby-
čeje, jichž v jiných zemích nenajdeme; a země mimo-

americké mají zase své zvyky a své způsoby. Souro-
zenci z jiných zemí přijdou do Ameriky a přidruží se
k Američanům; když pak vidí, že titó dělají některé
věci jinak než oni, začnou snad o tom debatovat a
udělají z toho velkou věc. Toho není třeba. Žádný
obyčej, žádná formalita a žádná tradice nesmí se státi
překážkou k snášlivému a přátelskému spolužití, ani
nesmí novému zájemci uzavřít cestu, po níž by mohl
přijíti do organizace Páně a jemu sloužiti.

28 Maříme své vlastní úmysly, trváme-li na tom,
aby kdokoli vyhověl měřítkům vybrané společnosti
nebo tradičním požadavkům zámožných kruhů, nežli
ho připustíme do sálu království nebo do místnosti,
kde konáme studium. V lepší společnosti anebo ve
vyšších společenských třídách mohou snad požadovat,
aby pán nosil kabát, anebo mohou mu předepisovat
nějakou jinou společenskou zvyklost ohledně šatu,
má-li býti připuštěn do jejich vybraného, vznešeného,
obřadného společenského kruhu. Proč však měli by-
chom my jakožto následovníci skromného Nazaretské-
ho vydávat dělicí předpisy a vytvářet stranictví podle
vnějšího zjevu? Někdo je třeba příliš chudý než aby
si mohl koupit kabát; v jiném případě nevyžaduje
podnebí nebo roční doba, abychom oblékli kabát,
chceme-li míti pohodlí. Proč se tedy máme podrobit
dělicím vlivům stranictví a přizpůsobovat se lidmi
ustanoveným měřítkům a umělým zřízením tohoto svě-
ta? Tím bychom některé a snad i četné lidi určitě
připravili o přednost přijíti mezi nás, účastníti se
s námi studia a poznati cestu k životu a ke službě
Bohu. Učedník Jakub praví:

29 „Moji bratři, pokoušíte se spojití víru v našeho
slavného Pána Ježíše Krista se skutky stranictví?
Neboť když do shromáždění přijde muž se zlatým prs-
tenem a v nádherném šatě, a vejde také chuťas v ob-
nošeném šatě, a vy si všimnete pěkně oblečeného a
řeknete mu: ‚Posaď se sem; to je dobré místo!‘ a chu-
ďasovi řeknete: ‚postav se tam anebo posaď se sem na
podlahu k mým nohám‘, zdaž jste se nerozdvojili sami
v sobě a neprojeví, že vaše rozsudky jsou vedeny ní-
zkými pohnutkami? Slyšte, moji milí bratři: Což ne-
vyvolil Bůh světsky chudé, aby byli bohatí ve víře a
účastníky v království, jež slíbil těm, kteří ho milu-
jí? Vy jste však pokořili chudého. Což nejsou bohatí
vašimi utiskovateli? Nevlácejí oni vás po soudech?
Nejsou to oni, kteří zneuctívají krásné jméno, jež
nosíte? Plníte-li skutečně nejvyšší zákon podle Písma:
‚Milovati budeš bližního svého jako sebe samého‘,
jednáte správně; ale jste-li stráničtí, dopouštíte se
hříchu a zákon vás usvědčuje jako přestupníky. Ne-
boť kdo by poslouchal celého zákona, v jednom by
však pochybil, je vinen přestoupením všech. Vždyť
ten, jenž řekl: ‚Nesesmilníš‘, řekl také: ‚Nezabiješ‘.
Jestliže tedy nesmilníš, ale zabiješ, stal jsi se nicméně
přestupníkem zákona. Musíš mluvit a jednat jako li-
dé, kteří očekávají, že budou souzeni podle zákona,
jenž jedná s lidmi jako se svobodnými [jako s tako-
vými, kteří nejsou vázáni tradicí].“ - Jakub 2:1-12;
Amer. překlad.

30 Podle nebeské moudrosti učiníme dobře, bude-

25,26) Proč máme býti trpěliví se sektářem, který za-
chovává sobotu?

27) Jak mohou vzniknouti překážky, když se sejdou sou-
rozenci z různých zemí?

28) Jak mohli bychom se postaviti lidem do cesty tak,
že by nemohli přijíti mezi nás?

29) Co praví Jakub o stranickém jednání?

30) Komu musíme vydati počet, a co bychom tedy ne-
měli dělati?

me-li mít jedno na mysli: Každý z nás musí se zodpovídati Bohu a nikoli člověku, nikoli lidské organizaci anebo zemi, pod jejíž vládou žijeme. Tato pravda pudila apoštola, aby napsal těm, kdož měli sklony diktovati jiným způsob života: „Pročpak ty odsuzuješ (kritisuješ; Amer. př.) svého bratra? Proč pohrdáš svým bratrem [jehož svědomité názory a obyčeje neodpovídají tvým]? Všichni se postavíme před soudnou stolicí Boží. Vždyť je psáno: „Jako že jsem živ, praví Pán, každé koleno se skloní přede mnou a každý jazyk vyzná Boha.“ Tak každý z nás bude za sebe odpověden Bohu.“ Nesmíme tedy domácí obyčeje své země a její mravy učiniti měřítkem pro nás samotné. Naším vodítkem je Slovo Boží, našeho soudce, a ne národní zvyky a tradiční obyčeje. Apoštol Pavel tedy viděl, že konec konců musíme vydati počet Bohu, před nímž jsou národové této země jako krůpěj na okovu, a proto nás napomenul: „Neodsuzujeme tedy [nekritisujeme] jeden druhého, ale to raději rozsuzujte [pro to se rozhodněte], abychom nekladli bratru do cesty úraz nebo svod (překážku; Amer. př.).“ - Řím. 14:10-13; *Zilka*.

31 Pro praktické znázornění chceme probrati snad možný případ dnešní zvěstovatelky království, jež nese evangelium o království dům od domu. V obydlí jistého muže zanechá vázanou knihu, třeba „Pravda vás vysvobodí“, vydanou společností Strážná Věž. Vy-dala muži ústní svědectví a zpozorovala jeho vlídnou pozornost, což si zaznamená ve svém lístku „Poznámky dům od domu“. Dle toho záznamu zajde tam příští týden opět a ptá se, jak daleko se dostal muž s četbou. Velmi dobře; přečetl knihu již do poloviny. Promluví o některých otázkách, jež ho zajímají, a navrhne, že ho opět navštíví, aby mohli začít se společným studiem knihy, probrati jednu stránku za druhou, což přispěje k vyřešení jeho otázek, a tak že přejdou k vážnému studiu bible. To se muži zamlouvá. Zvěstovatelka ujedná, že příštího týdne přijde opět ve vhodný čas. Učiní tak. Oba mají před sebou otevřenou bibli a příručku „Pravda vás vysvobodí“, a s touto pomůckou dají se do studia biblických nauk. Projdou několik stránek, proberou otázky k jednotlivým odstavcům, a studium stane se velmi zajímavým. Podvědomě probudí se v muži mocná touha; silou zvyku sáhne do kapsy, vytáhne krabičku cigaret, zapálí si a začne kouřit.

32 Zarážena a znechucena, zavře zvěstovatelka království knihu i bibli a praví: „Počkejte chvílku. Musíme napřed osvětliti jednu věc, než půjdeme dále.“ Opustila předmět pojednání, odchýlila se od námětu království, od Jehovy Boha, od Ježíše Krista a od spravedlivého nového světa, a praví: „To s tím kouřením musíme uvést ihned do pořádku.“ A začne mu dělat přednášku o kouření a o jeho zlých následcích. Nebylo by však mnohem lépe, kdyby byla v studiu první kapitoly knihy „Pravda vás vysvobodí“ pokračovala a týden co týden šla dále až k poslední kapitole - třeba uprostřed štiplavého kouře - učíc jej poznávat evangelium o království? Což jest věc zvěstovatele evangelia, aby - nebyv na to tážán - vykládal lidem, co mají ve svém bytě dělati?

33 Když děláme svou první dodatečnou návštěvu u zájemce, abychom tam zavedli studium s některou z našich knih Strážné Věže, tu bible zajisté na nás nežádá, abychom řekli: „Nuže, než zahájíme studium této knihy, chtěl bych se Vás na něco zeptat: Dopustil jste se někdy cizoložství? Ukradl jste kdy něco? Byl jste někdy ve vězení pro křivou přísahu? Požádal jste někdy manželky bližního svého?“ Logicky mohli by-

chom i tak jednati, jestliže se necháme později zne-pokojit a přerušíme své studium bible, protože náš spolustudující se dá do kouření. Nejsme tam však k tomu, abychom studujícímu o první své návštěvě podrobně vykládali, jak má žít.

34 Pán ví, že jsme všichni hříšníky od narození; jsme počati ve hříchu a zrozeni v nespravedlnosti, a toliko jeho milosrdenství a jeho dobrotivosti k nám všem vděčíme za to, že máme dnes jeho pravdu. Nikdo z nás nemohl se honositi svými mravními zvyklostmi, když jsme přišli k poznání jeho pravdy. Proč tedy máme dopustiti, aby něco tak nepatrného, jako je cigareta, která stejně už je obecně označována za nebezpečnou a zdraví škodlivou, stala se překradou mezi námi a studujícími, stala se něčím, co mu brání, aby se s naší pomocí dozvěděl pravdu? Nebylo by mnohem lepší a moudřejší, kdybychom prostě ve studiu bible pokračovali, příhodu s kouřením nechali bez povšimnutí a pomohli studujícímu dozvědět se něco o království a o jeho nevýslovných požehnáních, a tak jej vedli k lásce Boží? Ve vhodný čas pozvěme ho k týdennímu studiu Strážné Věže ve své místní skupině anebo k týdennímu služebnímu shromáždění a pak i k půlročnímu krajskému shromáždění. Tam nechť pozoruje jednání věrných svědků Jehovových. Velmi pravděpodobně řekne nám později, snad po šesti měsících anebo snad až po roce: „Chodím nyní již po řadu měsíců do shromáždění a nikoho tam nevidím kouřit.“ Nebude toto pak vhodná chvíle, abyste mu tak mimochodem řekli o svém názoru na kouření? Možno též říci: „Víte, zasvěcený lid Boží nesuzuje se tímto zlozvykem. Je to nečisté a nezdravé, a proto se tomu neoddáváme.“ Po čase se může státi, že svého studujícího již nevidíme kouřit. Snad kouří potajmu, ale to jest jeho věc.

35 Nemáme práva diktovati komukoli při studiu, co má dělat. Můžeme mu však pomoci, aby nabyl dobrého základu v pravdě a pak přenecháme jemu samotnému, aby se očistil podle poučení Páně: „Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očisťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení své v bázní Boží.“ (2. Kor. 7:1) A očisťuje tak svou mysl, bude dotýčný usilovati, aby činil to, co praví apoštol v Římanům 12:1,2: „Napomínám vás, bratří, při Božím milosrdenství, abyste přinášeli svá těla v živou, svatou, Bohu milou oběť; to je vaše rozumná bohoslužba. Nepřizpůsobujte se tomuto světu (nesmíte si osvojit zvyky tohoto světa; Amer. př.), ale proměňujte se obnovou své mysli, abyste se přesvědčili, co je vůle Boží, co je dobro, slušnost a dokonalost.“ (*Zilka*) Ano, tak je tomu, nechte onoho zájemce studovati Slovo Boží hlouběji a podrobněji, aby tím obnovil svou mysl. Pak bude sám puzen k tomu, aby se zbavil všech těch starých zvyků světa. Jako služebníci budeme mu v tom ovšem nápomocni podle svých nejlepších možností; avšak zajisté neměli bychom nepatrného zlozvyku, malého pohoršlivého obyčeje použít k tomu, abychom rušivě zasáhli, když se on snaží nabýti poznání o království Božím, což je přece nejdůležitější. Takové poznání vede dotýčného zájemce k životu. Kouření mu nepomůže k tomu, aby vešel

31) Jakou příhodu můžeme si představit v souvislosti s kouřením?

32) Co bylo by nemoudré, a co by měla raději učiniti?

33) Po čem nemáme práva se ptáti a co nemáme dělati při první dodatečné návštěvě?

34) Jak můžeme studujícímu pomoci, aby sám činil pozorování o kouření?

35) Jak mu můžeme pomoci, aby obnovil svou mysl?

do království anebo aby obdržel jeho požehnání. Poznání Božího Slova mu v tom však prospěje. Kouření nemělo by nám však bránit v tom, abychom takovému člověku pomohli nabýti životně důležitého poznání, jež vede lidi do království.

PODSTATNÉ

36 Musíme být trpěliví a projevovat snášelivost, jež prospěje těm, jimž chceme pomoci vpřed na cestě spasení. Musíme projevit lásku. Musíme tyto lidi milovat stejně jako sami sebe. Věci druhořadé jako jídlo a pití anebo osobní zvyky, jako třeba kouření, nesmíme zveličovat a dělat přehnaně důležitými, aby tak zakryly věc hlavní, totiž ospravedlnění Jehovovy svrchovanosti a jeho jména jeho královstvím, jakož i naši účast v ospravedlnění Jehovy v této sporné otázce tím, že mu zůstaneme zasvěceni a zachováme svou ryzost před ním. Potřebuje-li někdo poučení ohledně jídla, pití, zachovávaní dnů a oprostění od škodlivých zvyků, pak s ním tyto věci taktně projednáme. Podržíme však při tom na zřeteli hlavní cíle a přenecháme lidem, aby se poněmáhli probrali k tomu, co se s těmito cíli neshoduje, ať už jde o jídlo, pití, určité zvyky nebo zachovávaní svátků. Je-li v proudu shromáždění, při kterém se všem přítomným dostává duchovní potravu od organizace Páně, samozřejmě nevyskočíme a nevyběhneme před zakončením těchto duchovních hodů, abychom byli první u bufetu a abychom byli hmotnou potravou obsluženi dříve než jiní. Marta se v prvé řadě zajímala o přirozený pokrm pro tělo, když Ježíš rozdával duchovní potravu; její sestra Marie však kladla na první místo pokrm duchovní, aby projevila úctu k Pánu Ježíši a aby ukojila své duchovní potřeby. - Luk. 10:38-42.

37 Proti dávání špatného příkladu ve věcech podřadných, ve věcech přechodného zájmu nebo užitku, napsal apoštol: „Nim a jsem přesvědčen v Pánu Ježíši, že nic samo v sobě není nečisté; jen když někdo pokládá něco za nečisté, stává se to jemu nečistým. Působí-li svému bratru zármutek pro pokrm, již nežiješ podle lásky. Nesmíš svým pokrmem hubiti toho, za koho Kristus umřel. To, co je vám dobré (to, nač máte právo; Amer. př.), nesmí být vydáno potupě. Království Boží nezáleží v pokrmu a nápoji, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti v Duchu svatém. Kdo tak slouží Kristu, je milý Bohu a uznávaný od lidí. Nuže tedy usilujme o to, co slouží pokoji a vzájemnému budování [povznesení myslí]. Nenič pro pokrm Božího díla.“ - Řím. 14:14-20; *Žilka*.

38 Boží království je nyní zde jako ustavené úřadující vládní zřízení. Doba pro začátek jeho účinnosti

přišla s koncem „sedmi časů“ národů v roce 1914 po Kr., v roce první světové války pohanských národů. Toto království, na jehož trůně sedí Ježíš Kristus jako Jehovův král pro nový svět, rozhodne zakrátko původní spornou otázku svrchovanosti, ve které byl Jehova tak shovívavý. Ježíš Kristus rozhodne otázku tu vítězně pro stranu Jehovovu. Na každém údu zasvěceného lidu Božího spočívá vážná povinnost, aby toto království stavěl do popředí a zvěštoval je mezi všemi národy světa na svědectví, protože závěrečný konec tohoto světa je tak blízko. Je-li tedy pro nás toto království zde, pak nebude nám jídlo a pití určitých věcí anebo jídlo v určitou tradiční dobu dne tak důležitým a naléhavým, aby rušilo naše úsilí ve zvěstování království. Zda někdo jí zeleninu nebo maso, zda pije kávu, čaj, lihoviny anebo jen vodu, to není dnes nejdůležitější. Předním naším úkolem je zvěstovat království.

39 Pokud jde o četné malicherné otázky ohledně jídla, pití, kouření, nošení kabátu atd., není v bibli zvláštních pravidel nebo příkazů, jež by nám přesně řekly, co třeba činiti, jako tomu bylo v mojžíšovském zákoně. Není proto rozumné přičiny, proč bychom se měli nad takovými nepatrnými věcmi rozčilovati. Neopřestaneme kázati evangelium o království komukoliv proto, že dotčený při naslouchání kouří. Najdeme-li dnes, v těchto nebezpečných časech, kdy všude kouří muži i ženy, člověka, jenž se zajímá o evangelium natolik, že nás poslouchá, pak použijeme tohoto zájmu a budeme mu vykládat dobré poselství tak dlouho, dokud chce slyšet, jsouce shovívaví pro jeho duchovní užitek. A stejně i v jiných věcech; nepřipustíme, aby se z toho vyvinulo něco, co by mohlo porušiti pokoj mezi námi, zatím co se snažíme společně se od Pána Boha učit a jednotně jemu sloužit. Jestliže takto usilujeme o to, abychom přispěli k pokoji organizovaného lidu Božího a k jeho povznesení ve spravedlnosti, pak budeme shledáni jako takoví, kteří slouží Kristu a jsou milí Bohu. Nadto budeme uznáni těmi, které zachová Bůh k věčnému životu ve svém novém světě spravedlnosti. „Povinni jsme my silní snášeti slabosti lidí mdlých (nevyspělých; Amer. př.), ne jednat k vlastní libosti.“ - Řím. 15:1; *Žilka*.

SVa z 15. listopadu 1947.

36) Jak můžeme - k užitku jiných - zůstat u hlavního námětu?

37) Proč se máme zříci svého práva v zájmu svého bratra?

38) Jak si máme činnost pro království učiniti předním svým úkolem?

39) Jak budeme sloužiti Kristu, jak se budeme líbiti Bohu a jak budeme uznáni lidmi?

Theokratická organizace a její vedoucí sbor

„Bůh ustanovil v církvi jedny především za apoštoly, za druhé za proroky, za třetí za učitele; potom... správy (organisační moci; *Weymouth*).“ - 1. Kor. 12:28; *Žilka*.

JHOVA Bůh nechal lidstvo trvati až do tohoto třetího roku poválečné doby. Výboje nacistů a fašistů a druhá světová válka přinesly národům mnoho utrpení, některým více, jiným méně. Svědci Jehovovi žijí mezi těmito národy a proto trpěli s nimi; ba v jistém ohledu byla jejich utrpení ještě horší, neboť oni se stali zvláštními terči mezinárodního opovržení a nenávisti i trpkého náboženského pronásledování. Na nich se splnila tato slova Ježíše Krista: „Povstane

národ proti národu a království proti království... Tehdáž vydají vás v soužení a budou vás zabíjeti, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.“ (Mat. 24:7-9; *Sýkora*) Téměř ve všech zemích, zejména v těch, jež byly zaplaveny hordami nacistů, fašistů a náboženských fanatiků, staly se místní skupiny svěd-

1) Jaká nutnost ukazuje se v poválečné době mezi zasvěceným lidem Božím?

ků Jehovových přímým předmětem útoků a byly rozbity ve zlomyslném pokusu smést tyto svědky království Božího. V takových zemích bylo po válce nutno tento zasvěcený lid nejvyššího Boha Jehovy přeorganisovat a obnovit. Avšak ve všech zemích je třeba viditelnou organizaci lidu Božího budovat a posilnit. Vždy je jim třeba pevně ucelené a soudržné organizace.

2 To vše odpovídá Boží vůli a jeho nepřekonatelné moudrosti. Pořádek a organizace mají svůj původ v něm, „kterýž učinil nebesa moudře“ (Žalm 136:5) Pozvedneme-li oči k viditelným nebesům, pohlédneme-li na slunce, měsíc a hvězdy a povšimneme si pevného řádu a souladných cest, jež stvořitel jim vyznačil, co musíme z toho dovozovat? Že Jehova je Bůh organizace. S tím se shodují slova v 1. Korintským 14:33: „Neboť Bůh není Bohem nepořádku, ale pokoje. To je pravidlem ve všech křesťanských církvích.“ (Amer. př.) Kde je pokoj, tam musí být organizace mezi těmi, kdož se těší pokoji. Ti musí organizačních nařízení a pokynů skutečně poslouchati, čehož ovocem bude trvalý pokoj. Jsme-li uprostřed tohoto zkaženého, nepořádného světa upřímně lidem Božím, pak budeme nyní na celé zemi, ve všech zemích, usilovati o organizaci jednoty, protože jsme jedním lidem Božím. Toto úsilí pramení z pravé moudrosti a směřuje k spravedlivému pokoji. Zde zmíněná moudrost nemá nic společného s moudrostí tohoto světa, kterou se nechají vésti vůdcové země ve svém politickém, obchodním a náboženském počínání; je to moudrost pocházející z pramene, jež stojí nad člověkem. Přichází shůry, od velikého „Otce světla, u něhož není změny ani stínu z odvrácení“ (Jak. 1:17; *Žilka*) Jest to moudrost, která vede k theokratické organizaci a ke vzrůstu pokoje.

3 Učedník Jakub praví v třetí kapitole svého listu o této čisté moudrosti: „Kdo mezi vámi je moudrý a rozumný? Ať ukáže svým krásným chováním své skutky ve skromné moudrosti. Ale máte-li v svém srdci hořkou závist a zaujatost, nechtěte se a nelžete proti pravdě. To není „moudrost“, jež sestupuje shora, ale pozemská, živočišná, ďábelská. Neboť kde je závist a zaujatost, tam je zmatek a všeliké zlo. Moudrost shora je však především čistá, dále mírumilovná, povolná, smířlivá, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, nepokrytecká. Ovoce spravedlnosti pak se rozšívá v pokoji těm, kdož působí pokoj. Odkud vznikají spory, odkud boje mezi vámi? Není to odtud, že ve vašich údech válčí rozkoše?“ (Jak. 3:13-18; 4:1; *Žilka*) Moudrost tohoto světa, jež je pozemská, zvířecí a démonická, vyvolává zmatek, nepořádek a všeliké zlo. Zmatek znamená nestálost v setrvání na přikázaném místě a v jednání dle místa, pro které jsme byli určeni. Znamená nepořádek a tudíž desorganizaci čili rozrušení, jak to vidíme v dnešním křesťanstvu. Mezi pravým lidem Božím není Bůh původcem neboli tvůrcem takové desorganizace a zmatku, nýbrž je Bohem a původcem pokoje. Tohoto pravidla mají podle příkazu Božího následovati církev jeho zasvěceného lidu. Kde se má následovati pravidla pokoje, takže není třenic, sporů a nepořádku, tam musí být organizace. Je tedy moudré zříditi organizaci. A svědčí o moudrosti, jestliže usilujeme o dobrou organizaci, jestliže jí dbáme a vážíme si jí.

4 Co tedy je organizace podle moudrosti shora? Slovo *organizace* pochází z řeckého slova, jehož použil Jakub, řka: „Vytrvalost ovšem musí být *dílo* dokonalé“, totiž od slova *ergon*, jež znamená *dílo* nebo *skutek*. (Jak. 1:4; *Žilka*) Náš fyzikální výraz *erg* je odvozen

od tohoto slova a znamená jednotku práce čili energie. Svým prostým významem je tudíž organizace zřízením, s kterým lze pracovat neboli vykonat určité dílo, tak jako orgán (ústroj) je nástrojem, kterým lze vykonat určité dílo nebo něco učiniti, ať už je to orgán lidského těla anebo hudební nástroj, na který hraje organista (varhaník), usilující vytvořiti harmonické a melodické tóny. Boží organizace je tedy spořádaným a dobře do sebe zapojeným zařízením jeho oddaných, poslušných tvorů, pomocí kterého mohou společně působiti k stejnému cíli a pracovat ve shodě s Božím předsevzetím, v pokoji a jednotě, bez srážek a sporů, ale naopak s úspěchem, za šetření sil a s důvěryplným klidem v srdci i myslí. Boží organizace je jednotná sama v sobě. Všichni její členové jsou zajedno s Jehovou Bohem, jejím velikým organizátorem, a se všemi členy této organizace. To působí dokonalá moudrost Boží.

5 Tato organizace je theokratická, protože Bůh je jejím organizátorem a za všech dob nejvyšším jejím správcem. Působí theokraticky, neboť přijímá své rozkazy shora dolů, od Boha skrze jeho Syna Ježíše Krista, a nikoli zdola nahoru, od členů organizace. Před 1900 lety zřídil Jehova Bůh skrze svého Syna Ježíše Krista theokratickou organizaci mezi lidmi. Tuto organizaci na zemi mohli lidé viděti, ačkoli byla součástí veliké universální organizace Jehovovy, nad kterou on vládne.

6 Zprvu byla tato theokratická organizace v činnosti pouze v malé zemi palestinské. Jejími původními členy byli apoštolé Ježíše Krista a jiní věrní židovští učedníci, kteří následovali jeho šlépějí. Ti všichni byli zasvěceni Jehovovi Bohu, aby plnili onu jednu božskou vůli, a proto byli nutně Boží organizací, ve které působil Jehova mocí svého svatého ducha. Tvořili viditelnou část jeho universální organizace, a jejich neviditelnou hlavou byl oslavený Syn Boží, Ježíš Kristus. Stejně staneme se i my dnes údy organizovaného lidu Božího na zemi tím, že se zasvětime Bohu skrze dobré služby onoho jednoho prostředníka mezi Bohem a lidmi, totiž člověka Krista Ježíše, „jenž dal sebe sama ve výkupné za všechny“. (1. Tim. 2:5, 6; *Sýkora*) Jelikož jsme se zasvětili Bohu, abychom náleželi jemu a plnili jeho vůli, musíme se připojit k ostatním údům jeho lidu, musíme se s nimi spojit v konání vůle Boží a tak nalézt své místo v jeho organizaci a konati svou práci na tomto místě. Komu jinému patříme ne-li jemu, jestliže jsme se mu zasvětili skrze Ježíše Krista? A jsme-li zasvěceni společnému konání jeho vůle, či organizací mohli bychom jinak býti ne-li organizací Boží, jeho theokratickou organizací?

7 Zasvětime-li se Bohu a staneme-li se údy jeho organizovaného lidu, neuvádíme nikterak sami sebe do smutného otroctví a neztrácíme tím svobodu. Právě naopak. Dosáhneme pravé svobody, totiž osvobození z otroctví světské organizace satana ďábla. Požíváme pak pravé svobody, oné svobody, kterou nás osvobodil Ježíš Kristus a jím zvěstovaná pravda. - Galat. 4:31; 5:1; Jan 8:32.

- 2) Čeho je třeba v zájmu pokoje, a podle jaké moudrosti?
- 3) Co je „zmatek“, a co je jeho příčinou?
- 4) Co je Boží organizace podle jeho moudrosti?
- 5) Nakolik je theokratická, a kdy byla zřízena její viditelná část?
- 6) Jak to přijde, že jsme Boží organizací na zemi?
- 7) Jaké svobody dosáhneme, staneme-li se údy lidu Božího?

8 Nemůžeme popřít, že jsme vzali na sebe určitou odpovědnost tím, že jsme se spojili s Boží organizací. Ve spojení s organizací bylo nám přikázáno určité místo. Tím vznikají nám jisté povinnosti a jsme vyzváni, abychom splnili určité úkoly a závazky, jichž se musíme věrně zhostiti, abychom dosáhli zalíbení Božího. Avšak žádný člověk ani jakýkoli jiný tvor nás nenutil, abychom vykonali tento krok zasvěcení. Učinili jsme tak dobrovolně, z vlastního popudu, z lásky k Bohu. Je rozumné, že jsme to neučinili proto, abychom se stali otroky nebo nevolníky kteréhokoliv sobeckého tvora, aby ten z nás vytloukal nespravedlivý zisk. Dnes jsou ve vesmíru toliko dva páni: Jehova Bůh a satan-dábel; my pak stali jsme se otroky a služebníky Jehovy, velikého osvoboditele. On nám dává plnou svobodu konati skutky spravedlnosti a dobrotivosti. To je jediná svoboda, které mohou Bohu oddaní tvorové v celém vesmíru užívatí po všechny věky k užítku vlastnímu i všech svých spolutorů, Boží organizace je organizací svobodných tvorů, a když tento nynější utiskující svět, jenž ztotočil lidstvo, najde v nadcházející konečné krizi svůj konec, pak bude svobodná universální organizace Boží i se svou viditelnou částí na zemi trvatí dále.

DOBRODINÍ

9 Přiznáme-li se k theokratické organizaci, vynese nám to neocenitelné dobrodiní, Spolupráce v plnění Boží vůle přinese požehnání všem, kteří takto spolupůsobí. Pomáháme si vzájemně v konání vůle Boží. Dostane se nám povzbuzení, jež pramení z toho, že se přimkneme jeden k druhému. Organizace znamená tedy pro nás sílu. Sjednocuje nás, abychom mohli úspěšněji pracovati. Znamená pro nás též ochranu v tomto zlém světě.

10 Bůh předem znal dobrodiní, jež přináší organizování jeho lidu. Před tisíci lety inspiroval mudrce, aby nám řekl o požehnáních, jichž se nám dostane jakožto údům organizovaného lidu Božího. Ve čtvrté kapitole Kazatele čteme o tom: „Lépe jest dvěma než jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce své.“ (Kaz. 4:9) Tak tomu je, neboť kde jsou dva nebo více pohromadě, mohou spolupracovati a vzájemně si pomáhati. Mají dobrý užitek ze své společné namáhavé práce, neboť tato spolupráce slouží k jejich dobru a jejich společenství jim přináší potěšení.

11 „Neboť“, praví mudrc, „padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Běda tedy samotnému, když by padl; neboť nemá druhého, aby ho pozdvihl.“ (Kaz. 4:10) Ten, kdo se oddělí od svých druhů a pokouší se žít sám, vytvoří si svůj vlastní malý svět, v němž chce žít jako poustevník. Takovou izolaci od společenství s těmi, kteří slouží Bohu, olupuje se však o vše to, co slouží jeho osobnímu dobru, je-li spojen s organizací. Stojí sám, a když padne, padne sám a zůstane sám. Namítne snad: „Nuže, Pán je se mnou a to je vše, co potřebuji; on mi pomůže.“ Pán arcíť je s to mu pomoci, ale Pán nyní nejedná s jednotlivci. Jedná s organizací, se svou theokratickou organizací, a s osobami, jež jsou *uvnitř* této organizace anebo *pod* ní. Nedělá výjimky, nehledí na osobu a nejedná s jednotlivci, kteří se soustřeďují sami na sebe a oddělují se od jeho jedné organizace. Bůh takto jednal v dobách svého předobrazného organizovaného lidu israelského, chtěl vytvořiti stínový obraz budoucího dobrého a ukázati, jak bude jednati se svým zasvěceným lidem v těchto dnech, kdy přišel Ježíš Kristus, oslavená hlava theokratické organizace Jeho-

vovy. Skrze svou organizaci pod Ježíšem Kristem sklání se Jehova Bůh a podává svou pozdvihující ruku těm ze svého organizovaného lidu, kteří padnou proti své vůli.

12 Jestliže pak někdo se obrátí zády k Boží organizaci a pokouší se jíti vlastní cestou a odmítne dobrotivost, kterou mu nabízí Bůh skrze svou organizaci, padne osamocen. Jak může Pán, jenž působí skrze svou organizaci, pomoci takovému padlému, když tento zavrhuje jeho organizaci a chce jíti svou cestou sám a neodvisle? Takového pyšného, jenž spoléhá sám na sebe, může Pán toliko nechati padnouti do zkázy. Zůstaneme-li však ve styku s organizací a přidružíme se k těm, kdož jsou s ní spojeni, pak se nám dostane jejich bratrské pozornosti, padneme-li. Oni se budou nezištně snažiti, aby nás pozdvihli a pomohli nám, abychom mohli zůstatí ryzí před Bohem. Jeho organizace je připravena nám pomoci. Jestliže pevně k ní přilneme a vyhovíme organizačním pokynům, pak se nás v době nouze ujme a bude nám k službám svými silami a opatřeními. Loyálně nám přijde na pomoc a učiní nás způsobilými povstati a kráčetí dále.

13 Mudrc dále popisuje dva pocestné, kteří musí nocovati venku. Je zima, a leží-li někdo sám, snadno vychladne. Leží-li však dva těsně u sebe, pak se navzájem zahřívají. „Také budou-li dva spolu ležeti, zahřejí se, ale jeden jak se zahřeje?“ (Kaz. 4:11) Jak se tato slova hodí dnes na nás! Putujeme tímto studeným, bezbožným světem, tmou jeho „času konce“. Jest to doba, o které řekl Ježíš: „A že rozmnožena bude nepravost, ustydne láska mnohých.“ (Mat. 24: 12) Běda každému, kdo se domnívá, že si může odpočinouti na vavřínech své dřívější služby, kterou vykonal ve spojení s dílem Božím, že může odejít do ústraní a žítí samotem, odpočívaje na svém vlastním úzkém loži tak, že bere věc na lehkou váhu, nemyslí na své povinnosti vůči bratřím a nepečuje o to, jak by přispěl k jejich blahu. Takovému předpovídá bible pouze jeden konec: ustydne v lásce k Pánu a ztratí svou horlivost pro službu Bohu. Zachvátí jej mrazení světských úzkostí a strachu; nečinností ducha ztuhne; a nakonec pocítí chlad smrti, ze které již není zahrátí k životu vzkříšením, chlad „druhé smrti“.

14 Z té příčiny je nutno, abychom se scházeli a pěstovali těsné styky se svými bratřimi v Pánu. Jeho Slovo mluví o tom jasně a zřetelně. V Židům 10:24-27 čteme: „Všimějme se jeden druhého a podněcujme se k lásce a k dobrým skutkům; neopouštějme našich shromáždění, jak někteří mají ve zvyku, ale povzbuzujme se, a to tím více, že vidíte, jak se ten Den blíží. Neboť, jestliže schválně hřešíme, když jsme již přijali poznání pravdy, není více možná oběť za hříchy, ale jen hrozné očekávání soudu a spalující hněv, jenž bude ztravovati odpůrce Boží.“ (Žilka) Ba, abychom si jeden druhého všimali, podněcujíce se vzájemně k lásce Boží a k dobrým skutkům v jeho službě, a abychom jeden druhého povzbuzovali ve víře a v oddanosti, to jsou ona v Slově Božím zmíněná dobrodiní, pro něž máme lnouti k sobě, nevzdávajíce se svého společenství v Pánu.

8) Proč máme přes svou odpovědnost přece svobodu?

9, 10) Jaká dobrodiní nám to vynese, jsme-li organizováni?

11) Proč je žalostné, padne-li někdo sám, stranou od organizace?

12) Kdy a jak pomůže organizace tomu, jenž padl?

13) Co se stane tomu, kdo se pokouší sám se zahrátí?

14) Proč nemáme zanedbávati svých shromáždění?

15 Vzpomeňte si na ony dva učedníky, kteří byli v den zmrtvýchvstání Ježíše na cestě do městečka Emaus. Ti zakusili požehnání svého spojení s Boží organizací, když se k nim přidal vzkříšený spasitel na smutné jejich cestě. Otvíral jim svatá Písma a nakonec jim zjevil, kdo je, a pak zmizel. Dostalo se jim tím duchovního tepla? Určitě, neboť pravili: „Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a otvíral nám písma?“ (Luk. 24:13-32) Vzpomeňte si též na dobu, kdy šel apoštol Pavel jako vzatec římských vojáků namáhavou cestou plnou zkoušek do Říma. Jeho bratři v Římě uslyšeli o tom, a přišli mu naproti až k Appiovu foru a k Třem krémám, aby co možná nejdříve byli s ním ve styku. Pavel sám byl sice zmužilého srdce, avšak pohled na tyto bratři dodal mu nové síly. Praví se nám: „Kterézto uzřev Pavel, poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli.“ - Skutky ap. 28:14, 15.

16 Podobné zkušenosti působí na nás i dnes tímž vlivem. Snažíme-li se zůstatí v tomto nepřívětivém světě ve styku se svými věrnými bratřimi, jak je to znázorněno oněmi dvěma poutníky, ležícími venku na studeném poli pospolu, tu se nám dostává duchovního tepla a povzbuzení. Bratři nám pomáhají přívětivým, prospěšným rozhovorem a rozjímáním o Slovu Božím a o jeho službě. Srdce v nás hoří, když se Slovo Boží skrze Kristem řízenou theokratickou organizací otevírá našemu porozumění. Vidíme-li své bratři a cítíme-li jejich mravní podporu na cestě služby, jež je často tvrdá, pak nám to dodává nové odvaby, neboť vidíme, jak vážně, neohroženě a nebojácně i oni slouží našemu Bohu. Již při pouhém takovém pohledu děkujeme mu bezděčně za to, že smíme býti spolupracovníky takových bratří.

VZÁJEMNÁ PODPORA

17 Mudře vyzdvihuje organisovanou spolupráci ještě více tímto posledním obrazem: „Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocniti chtěl, dva poslaví se proti němu; ano trojnásobní provázek nesnadně se přetrhne.“ (Kaz. 4:12) Anebo podle římskokatolického překladu Hejčlova: „A zmocní-li se kdo jednoho, dva mu odolají; provázek trojnásobný nesnadno se přetrhne.“ To znamená, že nepřítel může sice přemoci jednotlivou oběť, nezdolá však dva, na něž útočí. Ve dvou mohou proti společnému nepříteli vytvořiti jednotnou frontu. Jeden může druhého brániti a pomoci mu. V plné shodě s tímto faktem vyslal Pán Ježíš své apoštoly a svých sedmdesát evangelistů vždy po dvou na misijní práci v neznámých končinách. - Mar. 6:7; Luk. 10:1; Skutky 13:2; 15:39, 40.

18 Apoštolé žili a působili na konci oné zvláštní židovské soustavy neboli zřízení věcí v Palestině. My však žijeme a působíme v „čase konce“ tohoto světa. Satan-ďábel byl nyní vyvržen z nebe a s velikým hněvem přišel na zem, neboť ví, že má již jen málo času do konečné bitvy v Armageddonu. Netřeba nám býti v nevědomosti o tom, kdo je zvláštním terčem jeho útoků. Je to viditelný zbytek Boží „ženy“ na zemi čili jeho theokratické organizace. A jelikož se veliký zástup lidí dobré vůle spojuje s tímto zbytkem, obrací satan své výpady i proti nim. Obzvláště v letech 1933 až 1945 vyhrčil satan skrze svou bezbožnou organizaci záplavu nacistických, fašistických, nacionalistických a fanatických náboženských hord na Jehovův zbytek a jeho druhy, aby je pohltil.

19 Ozbrojené demokratické moci této země postavily se proti přívalu této nacistické, fašistické, naciona-

listické a náboženské záplavy násilí a pohltily ji. Žijeme nyní v poválečné době, avšak nebezpečí dalších soustředěných útoků od satanova světového spojení neminulo. Jeho boj proti zbytku „ženy“ Boží čili proti theokratické organizaci není u konce, neboť pro-rocký text, jenž se vztahuje na tuto poválečnou dobu, nás varuje: „I rozhněval se drak [zklamán, že nemohl zbytek pohltil onou zátopou] na tu ženu, a šel bojovat s jinými (s zbytkem; *angl. b.*) ze semene jejího, kteříž ostríhají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista.“ (Zjev. 12:17) Je naprosto jasné, že jsme nyní v nejnebezpečnější situaci, uprostřed nepřátelského světa, jenž se sjednotil proti Bohu a jeho království a proti jeho vyslancům a viditelným zástupcům na zemi. Celý svět se spojil pod vlivem satana-ďábla ke spiknutí proti poslušnému zbytku a jeho druhům dobré vůle. Nikdo z nás na zemi nemůže si dovoľiti, aby dal najevo tolik sebedůvěry, že se odváží myslet, že by mohl státi sám. Kdo tak smýšlí, bude spojenými nepřáteli jistě přemožen. A jestliže si kdo myslí, že může obstáti svou vlastní silou, stranou od theokratické organizace, toho Bůh nechá, aby se sám přesvědčil, jak slabý je. Bůh připustí, aby takový svěhlavý, opovážlivý člověk byl nepřítelem přemožen a zničen.

20 Boží lid musí v zájmu své bezpečnosti státi k sobě pod Jehovou. To musí učiniti všichni údové tohoto lidu na celé zemi, nedbajíce národních hranic, rasových rozdílů, zvyklostí a obyčejů země, politických vlád a všeho toho, co národy země jinak rozděluje. Abychom mohli odolat všem útokům, které nám budoucnost ještě přinese, musíme se spojití ve sjednocený zástup pod svým vůdcem Ježíšem Kristem, musíme státi bok po boku, vzájemně se ve službě podporovatí a tak společným protivníkům čeliti soudržnou, uzavřenou frontou. V tom zůstaneme neochvějní, protože jsme se všichni společně rozhodli pro Jehovova velikého „velitele národů“, pro našeho krále Ježíše Krista. Pak nebudeme své postavení osobně oslabovatí, nýbrž budeme posíleni, abychom výpadům tohoto světa dovedli odolatí až do posledního jeho útoku v bitvě armageddonské, kdy náš nepřemožitelný velitel nadobro vyhubí nepřitele z vesmíru.

21 Moudře budeme držeti pospolu v theokratické organizaci Jehovově, připomínajíce si prostý, ale mocně působící obraz: „Provázek trojnásobný nesnadno se přetrhne“. Rozmotáme-li z několika vláken stoučenou šňůru a vezmeme-li každé vlákno zvlášť, pak je bez velké námahy rychle prsty přetrhneme. Jestliže však ona tři vlákna spleteme, pak nelze šňůru tak snadno a rychle přetrhnouti. To je příčinou, proč nacisté, fašisté a náboženští odpůrci nedovedli svědky Jehovovy rozbítí, rozptýlití a zničití a proč nemohli zabrániti jejich vzrůstu na celé zemi. Bleskovou válkou chtěl je nepřítel rychle sméstí, ale nepovedlo se mu to. Jak to? Protože jsme byli poučováním a školením v předcházejících letech všichni spleteni v onu jednotu, jež vyznačuje Boží organizaci, protože všichni děláme totéž, všichni máme stejné vidění, všichni posloucháme theokratických pokynů přicházejících skrze

15) Jaké příklady máme ve dvou učednících a v Pavlovi?

16) Jak vyvolávají podobné zkušenosti na nás i dnes též účinek?

17) Proč jsou při napadení dva lépe na tom nežli jeden?

18, 19) Proč může v této poválečné době nepřítel přemoci jednotlivce?

20) Proč musíme nyní státi k sobě, a jakým způsobem?

21) Proč jsme prošli druhou světovou válkou takřka jako „provázek trojnásobný“?

jeho organizaci, a protože se všichni z nás zdráhají utéci před palbou nepřítele a rozprchnouti se. Nepřekvapuje tedy, ale slouží to ke chvále Nejvyššího, že jsme vyšli z druhé světové války lépe organizováni, silnější a početnější, než když jsme byli do ní vtrženi.

VYDÁVÁNÍ POKYŇŮ

22 Je rozumné, že veliký Bůh universální organizace má na zemi viditelnou organizaci svého lidu, která zaujímá celou zeměkouli. Jak bylo Písmem svatým předpověděno, čítají k jejím údům lidé ze všech národů, ras, barev, mravů, kultur a jazyků. Jelikož tato zeměširá organizace zahrnuje tak četné různé živly, jež vykazují tak mnoho odlišujících je rozdílů, nemohla by působiti jednotně v Pánu, kdyby neměla ústředního, viditelného vedoucího sboru. Pouze takovýmto ústředním vedoucím sborem může býti udržována pohromadě, aby mohla solidárně pracovati podle jednotlivých organizačních pokynů. Když Jehova Bůh zřídil před 1900 lety skrze Krista Ježíše theokratickou organizaci na zemi, měla tato viditelný vedoucí sbor. Stejně tomu mělo býti i v naší době, kdy zástup Jehovovi Bohu zasvěcených je větší než v prvním století a kdy tedy musí býti ústřední vedení ještě nutnějším. Kde však je toto dnes?

23 Než odpovíme na tuto otázku a abychom se na odpověď připravili, tážeme se: Kde bylo toto vedení v prvním století, za dnů Ježíšových apoštolů, a z koho se tehdy skládalo? Zprvu budeme nakloněni vyhlížeti po zeměpisném bodě a tam hledati vedoucí sbor. Pokud jde o zeměpisné stanoviště na zemi, bylo toto zřejmě napřed v Jerusalemě v Palestině. Podle biblické zprávy skládal se vedoucí sbor z dvanácti apoštolů Kristových a ze starších-bratří, kteří s nimi byli spojeni v důležitých postaveních ve vedení křesťanských obcí. Patnáctá kapitola Skutků apoštolských nám vypráví, jak musela býti jednou provždy rozhodnuta důležitá otázka a jak v kritické době uspořádal vedoucí sbor církve shromáždění v Jerusalemě, aby s pomocí Slova a ducha Božího o věci rozhodl. Když dospěli k jednomyslnému usnesení, poslali církvím obecně organizační pokyny; učinili tak zvláštními posly, k nimž náležel i apoštol Pavel.

24 Křesťanští bratři měli sice inspirovaná hebrejská Pisma anebo jejich řecký překlad (Septuaginta), přijali však též pomoc a poučení, jež jim Bůh nyní dal skrze svůj viditelný vedoucí sbor, skládající se z apoštolů a ze starších-bratří, které Pán k nim přidal na odpovědných místech. Ve Skutcích apoštolů 2:41, 42 se nám to dává na vědomí; čteme tam: „Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova jeho [Petrova], pokřtěni jsou a připojilo se k nim ten den duší okolo tří tisíců. *I zůstávali v učení apoštolském*, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.“ Povšimněme si prohlášení, jak věřící od letnic dbali neustále nauk čili učení apoštolů a tak zůstali s nimi ve společenství. Během času bylo učení apoštolů a s nimi spojených bratří pro uchování sepsáno a připojeno k Písmům hebrejským, a tak stala se bible úplnou. Tato nově inspirovaná Pisma, jež byla sepsána zprvu většinou v obecném jazyce řeckém, měla stejnou autoritu jako stará Pisma hebrejská a tvořila část organizačních pokynů, jež jsou obsaženy v celé bibli.

25 Každý poctivý badatel bude nucen připustiti, že ne všechny takové organizační pokyny pro církve byly sestaveny v Jerusalemě a odtud rozesílány. Až na jedinou možnou výjimku bylo všech dvacet sedm knih řeckých Písem křesťanských napsáno mimo Je-

rusalem. Výjimkou je list učedníka Jakuba. Tento starší-bratr byl ve spojení s dvanácti apoštoly v Jerusalemě, a v tomto městě pravděpodobně napsal svůj vážený list k duchovním kmenům lidu Božího. Dále má se zato, že evangelium Matoušovo a list Judův rovněž byly napsány v Palestině, neví se však bezpečně, v kterém městě.

26 Apoštol Pavel psal svůj list ke Galatským v Antiochii v Syrii. Na své třetí misijní cestě přišel do města Efezu v římské provincii Asii a tam napsal svůj první list ke Korintským. Později tam napsal list Titovi. Zdá se též, že apoštol Jan dokončil svůj život v Efezu a tam že psal Janovo evangelium a svůj první, druhý i třetí list. Knihu Zjevení psal na ostrově Patmos, nedaleko Efezu.

27 V průběhu téže třetí misijní cesty přišel apoštol Pavel do města Filippis v Macedonii, kde napsal svůj druhý list ke Korintským. Rovněž v Macedonii psal později svůj první list svému spoluslužebníkovi, mladému Timoteovi. Pak se dostal do Korintu samotného a napsal tam svůj významný list k Římanům. Za své dřívější návštěvy v Korintu napsal první a druhý list k Tesalonickým. Po čase byl převezen do Říma, a v tomto městě bylo napsáno devět knih křesťanských řeckých Písem. Zřejmě pod Pavlovým dohledem bylo napsáno evangelium Markovo a Lukášovo jakož i Skutky apoštolů. Pavel sám diktoval anebo napsal své listy k Efezským, Filipským, Koloským a Filemonovi, pak druhý list Timoteovi a list k Židům. Dále cestoval apoštol Petr na severovýchod do města Babylonu v Mesopotamii, kde napsal svůj první a snad i druhý list.

28 Je tedy jasno, že pouze velmi málo inspirovaných psaných organizačních pokynů, jež máme v křesťanských řeckých Písmech, přišly z Jerusalema. Na druhé straně byly organizační pokyny vydávány všude tam, kdekoliv se nalézali údové vedoucího sboru církve v prvním století. Neviditelná hlava církve, Kristus Ježíš, tvořil mezi nimi neviditelné pojítko, jež je mělo inspirovati duchem Božím a zachovati je všechny ve vzájemném souladu. Přítomnost údů vedoucího sboru církve rozhodovala tedy o tom, z kterého zeměpisného místa měly býti vydány organizační pokyny. Jak je to ale se stanovištěm viditelného vedoucího sboru theokratické organizace na zemi dnes?

29 Od doby apoštolů uplynulo 1900 let. To však nečiní existenci theokratické organizace na zemi dnes nemožnou nebo nepravděpodobnou, a to z té příčiny, že Ježíš Kristus, neviditelná hlava této organizace, dal svým následovníkům ujištění: „A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ (Mat. 28:20) Viditelná část theokratické organizace stále ještě existuje na zemi v tomto „čase konce“ tohoto světa. Rozmohla se tak, že se rozprostírá po celé zeměkouli, zahrnujíc zasvěcené lidi ze všech ras, národů, kmenů a jazyků. Aby bylo lze překlenouti všechny dělicí prvky, jež se nyní staví mezi národy a pokolení země, musíme míti uznaný ústřední vedoucí sbor. Na zemi

22) Proč měl by zde nyní býti viditelný ústřední vedoucí sbor?

23) Kde zřejmě byl takovýto sbor v prvním století?

24) Čeho dbáme též kromě hebrejských Písem, a proč?

25) Které organizační pokyny byly vydány v Jerusalemě?

26, 27) Odkud byly vydány ostatní takto psané pokyny?

28) Co jinak určovalo vydávání pokynů, nebylo-li to zeměpisné místo?

29) Proč nemáme ústřední vedoucí sbor nyní hledati v Jerusalemě?

musí být viditelní zástupci, kteří působí jako služebníci Boha Jehovy a jeho Krista při vydávání pokynů. A tak vyvstává zde opět otázka: Kde máme nyní hledati viditelný vedoucí sbor organizace? Vezmeme-li v úvahu zeměpisné stanoviště, najdeme sbor ten snad v Jerusalemě, odkud vyšly první organizační pokyny? Jak by to bylo možno? Po svém zničení v roce 70 po Kr. nezůstal Jerusalema určitě hlavním stanovištěm viditelné organizace Jehovovy na zemi. Nadto není jediného proroctví v bibli, jež by při správném výkladu ukazovalo, že v době, kdy Kristus opět přijde a nastoupí své království, měl by Jerusalema znovu být ustanoven za viditelné středisko organizace Jehovovy.

30 Máme se obrátiti k Efezu, k místu, v němž vydali apoštolé Pavel a Jan značnou část křesťanských organizačních pokynů a kde zasedaly čtyři vynikající církevní sněmy v ranných dějinách náboženství? Na místě města Efezu leží dnes vesnice Ajasoluk, jež patří k Turecku, v němž vládne mohamedánství. Skutečně leží staré město v troskách a provádějí se tam vykopávky. Lidé, kteří mají na zřeteli zeměpisná místa, dívají se snad dále do Řecka, do jeho měst Filippis a Korintu, z nichž vydával Pavel jako úd vedoucího sboru organizační pokyny, jichž používáme ještě dnes. Bývalé město Filippis leží však nyní v troskách, a v celém Řecku jsou svědci Jehovovi tvrdě pronásledováni duchovenstvem řecko-pravoslavné organizace. Nehledají ve vlastní zemi místo, z něhož by měli obdržeti pokyny pro přítomnou dobu tak nutné. Anebo máme vzhlížeti k „věčnému městu“, k Římu, kde Pavel a jeho inspirovaní polusužebníci napsali devět knih křesťanských řeckých Písem? Odpověď opět zní: Nikoli! K veškeré své odporné minulosti přidal Řím i to, že se stal sídlem černého fašismu. Nadto je nejbližším sousedem Vatikánského města, jehož náboženská hierarchie, zaujímající všude na zemi strategická postavení, vede kampaň odporu a pronásledování proti svědkům Jehovovým. A teprve nedávno byla v tomto starém městě založena skupina o nemnohem více než deseti svědčích Jehovových.

31 Myslíme-li na cestu apoštola Pavla dále na západ od Říma a velmi pravděpodobně dokonce i do Španěl (Řím. 15:24, 28) a vidíme-li, že náš časopis Strážná Věž vychází ještě dále na západě, na tak zv. „západní polokouli“, máme tu jiná místa vyloučiti a hledati viditelný vedoucí sbor v Americe? To obzvláště proto, jelikož Amerika je nyní vedoucím, nejmocnějším a nejsilněji vyzbrojeným demokratickým národem na zemi, a proto mají odtud pocházející věci jakousi váhu? Tážeme se proto zasvěcených čtenářů Strážné Věže, jak těch v Americe tak i oněch v jiných zemích: Zasvěcený lide Páně, pohlížíš do Ameriky, abys tam našel viditelný vedoucí sbor toho druhu, jaký existoval v prvním století za doby apoštolů? Jednomyslná tvá odpověď - jak věříme - je určité Nikoli! A to je správná a biblická odpověď.

32 Vy tisíce čtenářů spisů Strážné Věže na celé zemi od roku 1879, kdy vyšlo první vydání časopisu Strážná Věž v Pittsburgu v Pensylvánii, nepřijali jste zajisté poselství o Jehovově království pod Kristem Ježíšem proto, že přichází z amerického města, že se tam tiskne a uveřejňuje. Nejde o výrobek amerikanismu. Okolnost, že je hlavní její publikační dům od roku 1909 v Brooklynu v New Yorku, nedělá poselství vámi přijaté poselstvím americkým. Skutečnost, že peněžní příspěvky, jež byly sebrány tisíci svědky Jehovovými v Americe, sloužily k zakoupení majetku v různých cizích zemích, aby tam mohly být zřízeny odbočky, nedělá toto poselství o království poselstvím americkým. Další okolnost, že svědci Jehovovi v Americe

použili občas diplomatických služeb vlády Spojených států jak v Americe tak i jinde k tomu, aby chránili majetek společnosti Watch Tower a aby jej po druhé světové válce zase dostali zpět, dále aby hájili pronásledované své bratry a sestry v Řecku, v Německu a v jiných zemích a poněkud jim pomohli, nedělá z této organizace a z jejího poselství výrobek americký.

33 Na ochranu svého práva, kázati evangelium o království na celém území Římské říše, dovolával se apoštol Pavel občas svého římského občanství a nakonec odmítl dáti svůj případ projednati před soudem v Jerusalemě. Řka: „Před stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. . . K císaři se odvolávám.“ (Skutky 16:37, 38; 22:25-29; 25:10-12) Avšak stało se poselství Pavlovo tím, že se častěji dovolával svých římských práv, svobod a úlev, poselstvím římským? Nikterak! Nejinak je tomu i dnes, když svědci Jehovovi v Americe využívají svého přirozeného občanství a vládnoucí tam demokracie, když používají četných prostředků pro uveřejňování poselství, jež jsou tam v značné míře k dispozici, i když používají zákonných opatření a zřízení, jež jsou zaručeny všem občanům stejnou měrou. Těmito skutečnostmi nestane se organizace a svědecké její dílo nikterak institucí americkou. Poselství nestane se americkou propagandou, jak tvrdí náboženští duchovní v Latinské Americe a jinde. V cizích zemích prováděné dílo nemá snad lidi zamerikanisovati a vychovávatí věřící americkým způsobům a americké kultuře. Ale jako kdysi křesťanští bratři v Macedonii a v Achaii finančně podporovali své sourozence v Jerusalemě, tak používají svědci Jehovovi v Americe všech prostředků a pramenů, všech příležitostí a výhod, jež poskytuje tato země, k požehnání a k podpoře díla a organizace Boží jak v Americe tak i v četných jiných zemích.

NE NACIONALISTICKÁ. NÝBRŽ THEOKRATICKÁ

34 V Americe nepřijala snad většina obyvatelstva poselství o království, ačkoliv toto bylo od roku 1879 vynikajícím způsobem zvěstováno právě v této jejich zemi, v Americe. Z obyvatelstva Spojených států, čítajícího přes 140 milionů, zvěštovalo v rekordním měsíci dubnu 1947 toliko 73.512 svědků Jehovových poselství to činně v poli; a počet zájemců a lidí věci nakloněných, kteří čtou a studují spisy Strážné Věže, je poměrně malý ve srovnání s celkovým počtem obyvatelů. Vzdor mohutnému svědectví o Božím království, jež bylo vydáno v Americe, splňují se na svědčích v této zemi Ježíšova slova: „Není prorok beze cti, než v své vlasti a v domu svém.“ - Mat. 13:57.

35 Na druhé straně bylo v roce 1946 ve Spojených státech 24,402,124 římských katolíků, 2,227,524 stoupenců církve episkopální, 9,900,000 methodistů, 5,000,000 luteránů, 14,000,000 baptistů a 3,000,000 presbyteriánů - tedy o 58 a půl milionu takových náboženství více než svědků Jehovových. A při tom mají všechna tato náboženská hnutí, jež jsou tak hojně zastoupena

30) Proč nemáme vzhlížet ani k Efezu, k řeckým městům nebo k Římu?

31) Pohlížíme snad na Ameriku? A jaká je správná odpověď?

32) Vzdor kterým skutečností není toto poselství a toto dílo americkým?

33) Jak nasvědčuje případ Pavlův, že zde nejde o americké dílo?

34, 35) V jaké oblibě je pravda o království oproti náboženstvím?

v Americe, svůj původ mimo Ameriku, v Evropě a v Anglii. Postoj většiny Američanů k poselství o království, jež se v Americe tak rozsáhle zvěstuje, je týž jako postoj většiny národů ve všech ostatních zemích. Jednají jako Natanael, jenž slyšev, že Ježíš pochází z Nazareta, pravil: „A může z Nazareta co dobrého býti?“ (Jan 1:47) Podobně mají mnozí lidé předsudek proti poselství, protože od roku 1879 byla Amerika vynikajícím způsobem spojena s fedrovaním poselství o království a královského díla, a protože Amerika zdá se býti mezi staršími národy země povýšencem bez kultury; tito lidé říkají: „Může z této země přijíti něco dobrého?“

36 Je však nesprávné a mylné, pohlížet na věc se stanoviska zeměpisného, a to i pokud jde o viditelný vedoucí sbor organisovaného lidu Jehovova na zemi. Kde se vedoucí sbor nalézá fyzicky nebo zeměpisně, není nijak důležité; podobně není nijak důležitá národnost jeho členů podle těla. Apoštolé měli Ježíšův příkaz, aby šli a dělali učedníky ze všech národů a aby byli jeho svědky v Jerusalemě i ve všech národech a až do končin země, pročež poslušně šli jako misionáři z místa na místo a vydávali organizační pokyny, jak jich bylo třeba a jak je Bůh k tomu inspiroval svým duchem. Již samotným tímto faktem padá domněnka, že by v této otázce rozhodovala zeměpisná poloha. V nynějším století, a obzvláště od roku 1914, může všemohoucí Bůh skrze svůj ústřední vedoucí sbor působiti v kterékoli části země, neboť od roku 1914 plní se tekst Písma ve smyslu království: „Jehovova jest země a plnost její, okršlek země i ti, kteříž obývají na něm.“ (Žalm 24:1; 1. Kor. 10:26, 28) Jehova prohlašuje: „Nebe jest mi stolice, a země podnože noh mých“, a může proto kdekoli na své podnoži umístiti svůj viditelný vedoucí sbor a používatí ho, neboť celá země náleží jemu a je jeho vlastnictvím a ne majetkem Spojených států, Britské říše anebo Spojených národů. A chce-li Jehova dále měniti zeměpisná stanoviště, pak má k tomu právo i moc. Není vázán na jakákoliv tradiční místa.

37 Přišla hodina, o které říkal Ježíš ženě u studně pod horou Garizim v Samařsku: „Věř mi, ženo, blíží se hodina, kdy ani na této hoře ani v Jerusalemě nebudete uctívatí Otce. Ale blíží se hodina, ano, již je tu, kdy opravdoví ctitelé Boží budou uctívatí Otce v duchu a v pravdě.“ Kdekoli tedy slouží upřímní ctitelé Bohu a oslavují ho v duchu a v pravdě, tam je Bůh přijímá, a okolnost, že ten nebo omen patří k určitému národu anebo se zdržuje v určité zemi, nemluví ani pro ani proti dotyčnému. (Jan 4:21, 23; *Žilka*) Pokud jde o vedoucí sbor, není tedy rozhodujícím činitelem národnost anebo zeměpisné stanoviště, ale existence a přítomnost ustanovených theokraticky smýšlejících, zasvěcených a věrných služebníků Jehovy Boha. Tací zasvěcení následovníci Krista Ježíše, hlavy theokratické organisace, jsou to tudíž, jež může Jehova Bůh použítí k tomu, aby vedli viditelným způsobem zasvěcený mu organisovaný lid na celé zemi, aby mu radili a sloužili.

KAM MÁME VZHLÍŽETI?

38 Nakonec přicházíme znovu k otázce: Kam máme vzhlížeti, abychom dnes našli viditelný ústřední vedoucí sbor svědků Jehovových na zemi? Biblická a tudíž správná odpověď zní: K theokratické organisaci, jejíž neviditelnou hlavou učinil Jehova Bůh, její organisátor, svého krále Krista Ježíše. Tímto směrem nám ukazuje Izaiáš 51:1-3, kde praví Pán: „Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž hledáte Je-

hovu, pohleďte na skálu, odkudž vyfati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste. Pohleďte na Abrahama, otce svého, a na Sáru, kteráž porodila vás, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu i rozmnožil jej. Neboť potěší Jehova Siona.“ Toto prohlášení znamená: *Pohleďte na Jehovu Boha, na většího Abrahama, na velikou skálu, na stavitele a utěšitele, a na jeho theokratickou universální organisaci, na větší Sáru, z níž jste vykopáni čili vytvořeni a od které jste obdrželi svou jsoucnost jako křesťané. V Galatským 4:22-31 poukazuje Pavel na tuto protiobraznou Sáru, na tuto universální organisaci Boha Jehovy, řka: „Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka všech nás.“ (Gal. 4:26) Údové viditelného vedoucího sboru organisovaného lidu Božího na zemi musí tudíž pocházeti z této universální theokratické organisace a musí vždy zůstati poddání svému nejvyššímu údu, své hlavě, Kristu Ježíši, Králi králů.

39 Jestliže tedy hledáte přijatelný, viditelný vedoucí sbor, pak ve shodě s biblickými skutečnostmi hleďte na ty, kdož jsou částí této theokratické organisace, této protiobrazné Sáry, jež není omezena na kteroukoliv zemi na světě. Mezi nimi pak hleďte plně oddané služebníky Boží, kteří jednají z theokratických pohnutek a jsou v naprostém souladu s theokratickým zřízením a s theokratickými pokyny pro organisaci. Základ těchto theokratických organizačních pokynů najdeme v inspirovaném psaném Slově Božím. Nedomníváme se, že tento vedoucí sbor byl by dnes sborem inspirovaným. Žádáme od něho, aby se držel inspirovaného Slova Božího, aby vedl dílo ve shodě s ním a aby uveřejňoval z něho vzaté poselství. Z té příčiny a ne snad proto, že toto poselství bylo od roku 1879 uveřejňováno a fedrováno hlavně ve Spojených státech, přijali jste je vy, čtenáři Strážné Věže, a pomáhali jste je rozšiřovati, jsouce poslušni vydaných pokynů o tom, jakým způsobem se má kázati. Činite tak proto, jelikož můžete dokázati, že toto poselství i organisace, která je uveřejňuje, je v souladu se Slovem Jehovovým a s jeho duchem.

40 Dějiny dnešního organisovaného lidu Jehovova ukazují, že obzvláště od roku 1879 byl viditelný vedoucí sbor organisace spojen anebo že byl totožný se zákonitou korporací, s Watch Tower Bible and Tract Society, jež byla v roce 1884 zapsána ve státě Pennsylvania. Tato zákonitá korporace má nyní svůj hlavní publikační dům a odbočku v Brooklynu v New Yorku. Tato korporace je toliko zákonitým sluhou a publikačním ústavem, jehož používá na celé zemi společnost pomazaného ostatku Jehovova spolu se všemi svými druhy dobré vůle.

41 Tato společnost pomazaného ostatku na celé zemi nepracuje však s uvedenou zákonitou korporací a s vedoucím sborem s ní spojeným snad jen z toho důvodu, že tato korporace má své sídlo v Americe. Rostoucí zástupy lidí dobré vůle rovněž nepřijímají touto korporací vydané organizační pokyny proto, že přicházejí z určitého zeměpisného místa. Ale ti všichni

*) Viz „Strážnou Věž“ z června 1946, strany 1-7.

36) Proč je nesprávné dívat se na věc s hlediska zeměpisného?

37) Co je tedy rozhodujícím, pokud jde o vedoucí sbor? Proč?

38) Kam tedy pohlížíme podle návodu u Izaiáše 51:1-3?

39) Co požadujeme, pokud se týče ústředního vedoucího sboru?

40) S čím byl spojen vedoucí sbor od roku 1879?

41) Z jaké příčiny spolupracují s ní údové ostatku i lidé dobré vůle?

spolupůsobí s viditelným ústředním vedoucím sborem proto; jelikož tento je v souladu s theokratickou organizací a uveřejňuje poselství a vydává pokyny a směrnice ve věrné shodě s Boží theokratickou knihou, s biblí. Tak činí v zájmu pokoje a jednoty Božího lidu ve všech zemích. Přidrží se vedoucího sboru ne pro osobnosti, které ho tvoří, anebo pro jejich národní příslušnost, neboť od prvního století měnily se po celou dobu osoby vedoucího sboru pro smrt nebo pro jiné okolnosti jednotlivých věrných údů, což si vynutilo, aby po nich následovali jiní dotud v těle žijící bratři. Jediným údem vedoucího sboru, jenž se po celých 1900 let nezměnil, je úd hlavní, totiž neviditelný, nesmrtelný Ježíš Kristus. Jiné osoby vedoucího sboru mohly se po celá ta léta měnit, protože Bůh klade údy ve své organizaci tak jak se mu líbí; nemění se však theokratické požadavky, jež jsou vedoucímu sboru uloženy.

42 Aby vyhověli lémto theokratickým požadavkům ve shodě se Slovem Božím, přidrží se údové pomazaného ostátku i četní jejich druhové dobré vůle tohoto vedoucího sboru a podrobují se mu v důvěře v Pána. (Viz 1. Petra 2:13-17 a Titovi 3:1) Dbají zásady:

„A tak my již od toho času žádného neznáme podle těla.“ (2. Kor. 5:16) Z dějin Watch Tower Bible and Tract Society, z dějin, jež se odehrály za života některých z čtenářů tohoto časopisu, vědí, že Jehova Bůh požehnal této zákonité společnosti, jež slouží lidu jeho theokratické organizace. Po léta používal vedoucího sboru, jenž byl s ní spojen ve vedení a provádění Jím schváleného díla na zemi. Zachoval ji přes dlouholetý odpor na celé zemi a přes všechna pronásledování, i za obou světových válek, zřejmě proto, aby dokončila další jeho dílo před bitvou v Armageddonu. Z jeho milosti je to dnes jediná organizace, jež se zastává jasně a naprosté neutrality vůči sporům a srážkám tohoto rozervaného světa, protože je celým srdcem a bezvýhradně pro Jehovovo království, jež bylo v roce 1914 zřízeno v nebesích. Theokratická organizace Jehovova lidu je zasvěcena úkolu, zvěstovati toto království mezi všemi národy až do závěrečného konce tohoto světa a až do slavného zrození nového světa spravedlnosti.

Sva z 1. prosince 1947.

42) Podle jaké zásady a podle jakého poznání přidrží se ho?

Zkušenosti z pole.

KNIHY, LETÁKY, GRAMOFON, DODATEČNÉ NÁVŠTĚVY, STUDIUM KNIHY, SLUŽBA

„Při práci v mém obvodu v předměstí Kapského Města v Jižní Africe zanechal jsem několik knih a brožur u jisté ženy, jež mi vyprávěla, že se stala atheistkou po zkušenostech, jichž jako děvče nabyla v době navštěvování školy s různými duchovními. Když jsem později znovu přišel k ní, nedocílil jsem nijakého pokroku, a pak jsem musel odejít do jiného obvodu. Při rozdávání letáků v mém bývalém pracovním obvodu setkal se jiný zvěstovatel s touto ženou. Paní zmínila se o mých návštěvách u ní a mluvila o tom, co jsem jí tehdy říkal. O nějaký čas později roznášel jsem letáčky v onom obvodu a snažil jsem se též získat pomocí gramofonu předplatitele *Strážné Věže*. Přišel jsem i k oné ženě; měla radost a požádala mne, abych šel dal. Její muž byl přítomen, a tak jsem vyzval oba, aby si poslechli desku s proslovem „Poučování“, načež se rozhodli předplatit si *Strážnou Věž*. Nabídl jsem se, že přijdu opět s celou serií přednáškových desek, aby si je mohli vyslechnouti, s čímž s radostí souhlasili. Příštího týdne jsem návštěvu opakoval a zahrál jsem proslov „Vláda a mír“. To vyvolalo značný zájem; měli různé otázky, na které jsem jim mohl dát odpověď. Před odchodem doporučil jsem jim metodu studia knihy a smluvil jsem s nimi další návštěvu, abych jim to prakticky předvedl. Týden nato začal jsem se studiem s onou ženou a s její matkou. Její manžel byl příliš zaměstnán. Krátce poté začaly nedaleko obydli těchto lidí veřejné přednášky, k nimž jsem je pozval. Žena přišla a shledala přednášky tak zajímavé, že byla ochotna pomoci při roznášení letáků a plakátů do výkladů, a hned se též dala do práce. O něco později vyslovila přání, že by ráda měla svůj vlastní obvod. Co tuto ženu hned na začátku zaujalo, byla okolnost, že jí z vlastní její bible bylo možno dokázat moc démonů. Jakmile se o tom přesvědčila, nabyla záhy duchovního světla o jménu a o předsevzetí Jehovově.“

VYVRÁCENÍ FALEŠNÉHO OBVINĚNÍ:

„NENÍ DUŠE“ (Jamaika).

„Jsem pionýrem a pracuji v obvodu, kde svědkům Jehovovým dali přezdívku „Není duše“, kde je proto zesměšňují a potírají. Před týdnem jsem vstoupil do bytu, kde jsem se dal do rozhovoru s mužem a ženou. Když jsem vysvětloval své poslání, naslouchali sice pozorně, ale se zřejmou lhostejností. První se pak rozhovořila žena. Ptala se mne, zda jsem jeden z těch lidí, kteří učí, že „není duše“, a pak mluvila o svém přesvědčení a o naději, které se jí dostalo v náboženství. Odpověděl jsem, že její argumenty mi dokazují, že miluje Boha a jeho spravedlnost, a že jsem jist, že si vezme k srdci Boží napomenutí, aby rozumně uvažovala. Nato jsem jí odkázal na pátku kapitoly v knize „Budíž Bůh pravdivý“ (vyšla dosud jen v anglickém jazyce); kapitola je nadepsána slovy: „Co je člověk?“ Vybral jsem odstavec s podtitulem „Člověk je duše“, začal jsem číst a čtené vysvětloval, při čemž jsem poukázal na poznámky k textu v 1. Mojžíšově 1:20, 30 (v anglické biblí). Když jsem přečetl tři odstavce, zpozoroval jsem na jejich tvářích přátelský souhlas. Muž připustil, že neznal dosud užitek poznámek v biblí a že nyní jasně vidí, že člověk i jiní živí tvorové jsou duše a že mají „mysl čili duši“. Žena pravila, to že jí nikdy dosud nebylo tak vysvětleno. Nato muž rád dal příslušný příspěvek za knihu „Budíž Bůh pravdivý“ a oba se těší na příští mou návštěvu. Stejnou zkušenost učinil jsem téhož dne i u jiné ženy. Narazil jsem také na pokorného kazatele kvakerů. Vzal si knihu „Království se přiblížilo“ a společně jsme ji studovali. Jakmile pak vyšla kniha „Budíž Bůh pravdivý“, ukázal jsem mu ji. Vzal si výtisk a teď studujeme tuto knihu. Kazatel připustil, že se může mnohému přiučit. Tak na příklad měl nedávno přednášku na námět „Co je člověk?“ Nyní však má mnohem více světla o této věci. Je rovněž přesvědčen, že člověk JE duše. Vskutku, toto je čas, kdy všichni národové mají chváliti Jehovu Boha!“